

סייבל סורנסן

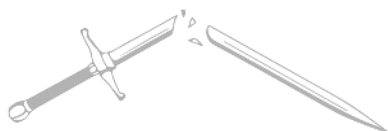

כבל
זעם

זאבי החורבן

כבלי זעם

סייבל סורנסן

ספר שני
סדרת זאבי החורבן

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

סייבל סורנסן
כבלי זעם

Sable Sorensen
FURYBOUND
The Wolves of Ruin # 2

Copyright © 2026 by Sable Sorensen
Map Copyright © 2025 by Andrés Aguirre Jurado
Hebrew Language Copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | נדפס בישראל 2026

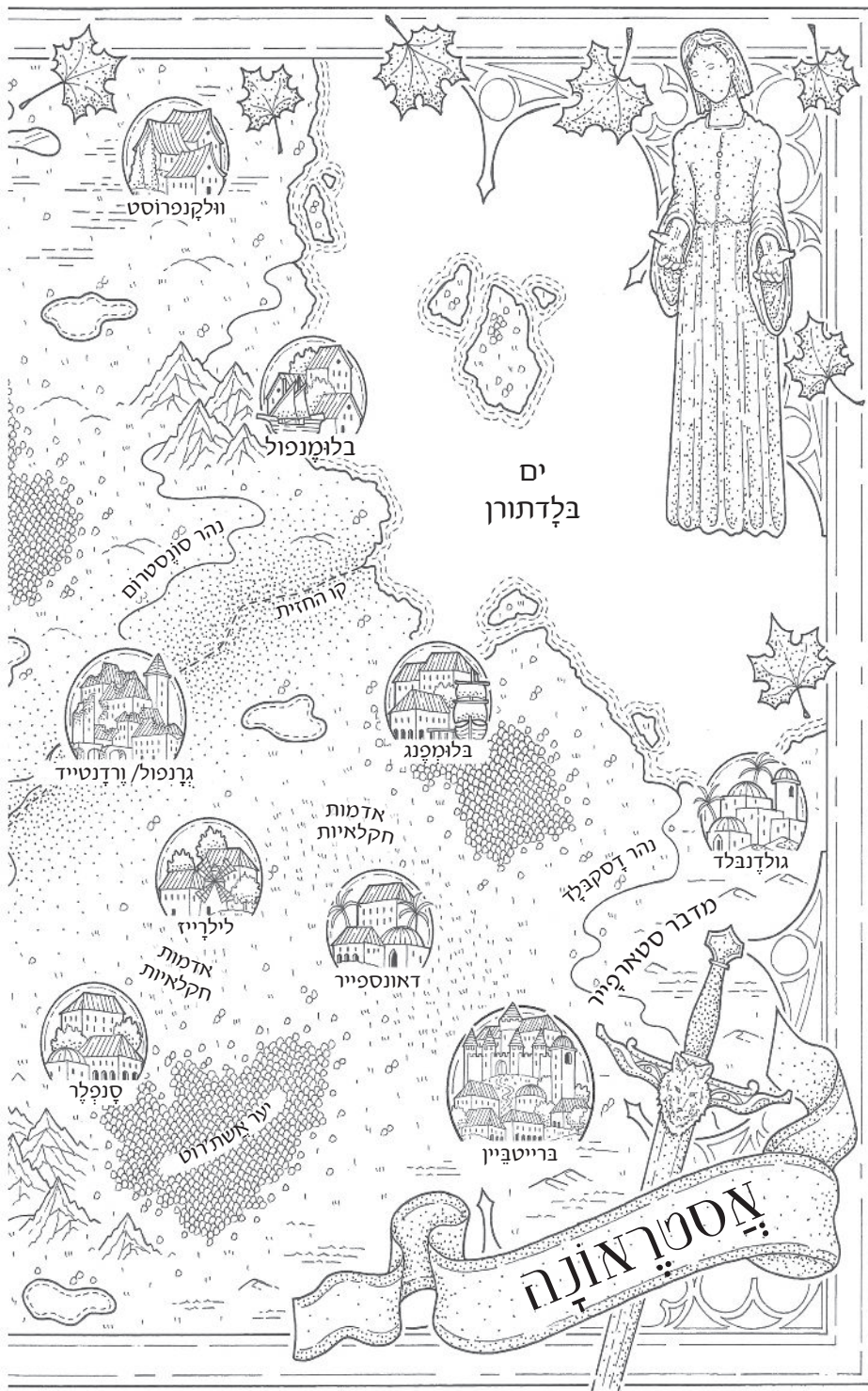
סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7865-01-9 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל מי שכוחו בהישרדותו. זה מספיק.

נוקטורנה

הרי

שדוספיר

ריינפרוסט

הר וולפֶסבין

סטורמפרוסט
עיר החבורים

לינספול

עיר פרוסטיו

אדמות
חקלאיות

אדמות
חקלאיות

איזנפול

נאכטפול

מפרץ היילתורן

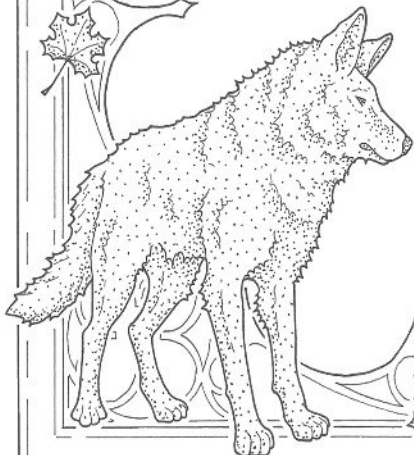
נהר

איסבלום

קו החיות

דינדאגר

אזהרת תוכן: הספר מכיל תכנים קשים ובוטים שעלולים להיות קשים לקוראים מסוימים, כולל אלימות כתובה מפורשת ויחסים בעלי אופי מיני. רשימת טריגרים מלאה מופיעה באתר המחברת: SABLESORENSEN.COM.

להסבר מפורט לגבי ארבע הלהקות החבורות של נוקטורנה, מילון מונחים, רשימת דמויות ופלייליסט, אנא ראו חומרים נוספים בסוף הספר. ראו הוזהרתם – עלולים להיות ספוילרים קלים!

1

מרין

תנשמי עמוק, מרין.

החשכה מתפתלת סביבי, מתנועת בכיוונים בלתי אפשריים. היא נפערת בפעימות, חושפת מראות שקורעים אותי לגזרים.

דם, בנתז ארגמני סמיך.

תנשמי.

מריחות אדומות אלימות על רצפת אבן אפורה.

תנשמי.

על פניה העוינות של סיליה אחותי הקטנה – שפתיה ו... ניביה החדים. מרין, תנשמי עמוק.

ליבי נחמץ בכאב, והצללים מתחברים יחדיו חזרה, ממייטים שוב על החדר אפלה מוחלטת. בו בזמן, זרועות חזקות ומנחמות חובקות את גופי.

אבל אני לא מסוגלת, לא מסוגלת, לא מסוגלת –

”תנשמי עמוק, מרין!”

אני בולעת אוויר בנשימה נרעדת. הקול הנוהם בראשי איננו שלי, אני קולטת, אלא של הזאבה החבורה שלי, אנאסה. הזאבה העצומה, הכסופה-לבנה, תוקעת את חוטמה בצד גופי בזמן שאוויר מציף את ריאותיי ואני חוזרת סופית לתוך גופי.

הצללים נפרדים שוב. זה כוח חדש מוזר, אבל יש לי מידה מסוימת של שליטה עליו. ניכר שהוא מגיב לרגשות שלי.

לזעזוע. לזעם.

בארבעת החודשים האחרונים התאמנתי כדי להפוך לאחת מהחבורים, בתקווה להגיע לקו החזית בלחימה ולמצוא את סיילה. היא נחטפה מהבית שלנו, נגנבה באישון לילה לשמש למאכל הסיפונים במדינת אסטראונה, הגובלת בזו שלנו.

או כך לפחות חשבתי.

סיילה מפרכסת על הרצפה מולי, דם נוטף מסנטרה. אני נרתעת באימה למראה ניביה הבולטים החדשים. אחרי כל מה שעברתי כדי למצוא אותה, להציל אותה... אחותי הקטנה הפכה לאחת מהם. סיפונית בעצמה.

ולראיה – הצימאון לדם שאינו יודע רוויה. הלנה, חברה בלהקת דיימוס, ניצבת לצד לשכתו של סטארק. עיניה ההמומות פעורות לרווחה וידה מונחת על צווארה המדמם – אבל היא בסדר. החיבור שלה עם זאב הבלהות שלה כבר ריפא את הפצע מהנשיכה של סיילה.

הלנה בסדר, אבל אחותי, כל עולמי... אני מסתערת על סיילה בייאוש, רוצה להגיע אליה, לעזור לה, לעצור בעדה, לשנות איכשהו את מה שקורה. אבל הזרועות הללו סביבי מרתקות אותי במקומי. "עזוב אותי, סטארק!" אני מטיחה. הצללים סוערים סביבנו, מגיבים לחמת זעמי.

לפני שאני מספיקה להיחלץ מאחיזתו, זאב הבלהות השחור והאימתני של סטארק, קראטוס, מתנפל על סיילה בנהמה פראית. אני נתקפת חלחלה, נאבקת לשווא באחיזתו החזקה של סטארק. "לא!"

קראטוס יהרוג אותה. אחותי היפה, הילדונת המתוקה שלי. הוא ישסף את גרונה כי היא מסוכנת עכשיו. דמעות ניגרות על פני בפלגים בוערים.

"עצרו אותו," אני מתחננת בפני סטארק ואנאסה. "קראטוס, די!" הוא מסתער עליה, ואני צורחת. החדר מחשיך שוב. אנאסה תוקעת חוטם בצד גופי, חזק יותר הפעם. "מרון, הוא לא

הורג אותה. הוא מרסן אותה כדי לשמור עלייך, ועל כולם. תנשמי עמוק עוד פעם."

אני עושה כדבריה. הצללים מתפוגגים שוב.

קראטוס מרתק את סיילה לרצפה, שתי כפות עצמות לוחצות על גבה, מצמידות אותה מטה. ועדיין היא מתפתלת תחתיו וכמעט מעיפה אותו מעליה.

כמעט מעיפה זאב בלהות עצום שגדול ממנה פי שלושה בהינף גב קל.

פי נפער בתדהמה ואני מרגישה שהדם אוזל מפניי. כמה כוח בגוף של ילדה בת אחת-עשרה.

סיילה מעולם לא הייתה חזקה גופנית. היא הייתה הילדה החכמה, אני הייתי החזקה. היא תרגלה יפה בשיעורי ההגנה העצמית, אבל עדיין – תמיד נלחמה במילים, לא בשרירים.

עיני הדבש שלה מתחדדות והיא שוב מניעה את גופה, ושוב מטלטלת את קראטוס מעלה ומטה. מבטה הזהוב של אנאסה פוגש במבטי, ואני רואה מה היא חושבת בלי שתצטרך לשדר לי.

קראטוס לא יוכל לרתק אותה לכדו. אנאסה רצה אל בן זוגה ומוסיפה את כפותיה אל גבה של סיילה.

פחד מבעיר את דמי. לא רק בשביל אחותי... גם מפניה.

העבירו לנו פה שיעורים על הסיפונים ולמדנו עליהם, אבל יש עדיין הרבה דברים שאני לא יודעת. סיפונים שומרים על זכרם של מי שהיו לפני שהשתנו? כמה אנושיות נותרת בהם עדיין, אחרי הניבים? אני רוצה לרוץ אליה, לחבק אותה חזק בזרועותיי כמו שעשיתי רק לפני כמה דקות. היא חייכה והייתה מוגנת. היא הייתה מוגנת.

היא בכלל עדיין שם בפנים? או שהיא עתידה להיות... ככה? לתמיד? סיילה צורחת, צווחת מקפיאת דם שמהדהדת בחלל החדר. זה מכאיב לה.

אני מטיחה מרפק בצלעותיו של סטארק ומשתחררת מאחיזתו. אבל רק לרגע. ידו נסגרת סביב מפרק כף ידי ומושכת אותי חזרה בכוח כזה שהכתף שלי כמעט יוצאת ממקומה.

"סיפונים שרק התחלפו הם המסוכנים ביותר," מסנן סטארק באוזני.

הוא מרתק אותי אל חזהו, זרועותיו כמו שלשלאות ברזל. מגעו צורב בי וזה מעצבן אותי. אני מתקוממת אבל גם נאחזת בו. "ראיתי את זה בחזית. הרבה פעמים. זה משחק שהאסטרואנים אוהבים לשחק. בבקשה, תקשיבי."

אני עוצרת, שוכחת לרגע מהפחד שלי מרוב ההלם לשמע הדחיפות בקולו. בבקשה, הוא אמר.

"הם הפכו את החיילים שלנו לסיפונים ושחררו אותם בינינו. מייד אחרי שמתרחש השינוי, סיפונים חדשים אחוזים צימאון לדם ויהרגו את כל מי שנקרה בדרכם. היא לא מזהה אותך כרגע, ויכולה להרוג אותך," אומר סטארק חרש.

היא יכולה להרוג אותך. סיילה, הילדונת שהייתה בוכה כשקלעתי לה צמות הדוקות מדי. שהייתה נועלת את דלת החדר שלנו ומניחה ראש בחיקי בלילות, כשאנימא שלנו הייתה נעשית אלימה. שתפסה פעם עכבר בבית שלנו ובמקום לשחרר אותו או להוציא אותו החוצה, בנתה לו מיטה קטנה בתוך קופסת גפרורים וקראה לו פליקס.

איך זה ייתכן? אבל הוא צודק. צודק במידה מזעזעת, מבעיתה. אחותי הקטנה המתוקה... איננה.

המחשבות מתרצצות בראשי באי-סדר כשאני מנסה לחשוב מה לעשות הלאה, ולהתעלם מהמחשבות הנקמניות שלא מרפות לגבי הסיבה שאנחנו במצב הזה. לגבי האיש – לא, המפלצת – שעולל כזה דבר לאחותי.

הארוס שלי.

זעם מפלח את גופי וצורב בעורקיי – ויחד איתו הצללים נמתחים אל התקרה בנחשול נטול רחמים.

נשימה נוספת, והצללים גולשים מטה במורד הקירות.

זה מה שהוא היה רוצה: שאהיה לא מרוכזת וחלושה מכדי להתמודד עם המשבר שלפניי.

לא אתן לו להמשיך להפעיל עליי מניפולציות. סיילה צריכה שאהיה רגועה ובשליטה.

היא במקום הראשון.

"קראטוס ואני לא נוכל להמשיך להחזיק בה כך לעד," אומרת אנאסה, שחשה בקו המחשבה שלי.
"בסדר," אני אומרת, מחשבותיי מצטללות. "אנחנו צריכים לכבול אותה."

אני מזדקפת כנגד גופו של סטארק, והוא כנראה מרגיש שאני לא מתכוונת לרוץ אל סיילה ומרפה את אחיזתו בי.
"ואז אנחנו צריכים לקחת אותה למקום מאובטח," אני אומרת לסטארק. "מקום בו לא תוכל לפגוע לא בעצמה ולא באחרים, בזמן שנחליט מה עושים הלאה."

אני ממצמצת כדי לחדד את ראייתי, ומוחה את לחיי ביד רועדת.
עולה בדעתי פתרון, אך לא כזה שאני אוהבת.
"אני לא מאמינה שאני אומרת את זה, אבל נראה לי שאנחנו צריכים להחזיר אותה לצינוק."

ההצעה מעלה טעם מר ושגוי בפי. להחזיר את אחותי למקום האפל והסיוטי הזה. אבל איזו ברירה יש לנו?
אני מסתובבת להביט בהלנה וגריגור. הצבע שב ללחייה של הלנה, אבל גריגור עדיין ניצב לצידה בדאגה, ידו מונחת על כתפה.
"שניכם תשמרו את הסוד הזה. אסור לכם לספר לאיש מה שראיתם כאן."

לשמע הנימה הקפואה בקולי סטארק משחרר אותי סופית, ואובדן מגעו מערער אותי לרגע. הוא חוצה את החדר בצעדים ספורים של רגליו הארוכות, ואני צופה בו מאובנת בזמן שהוא פותח מגירת שידה ומחפש בה משהו. הוא חוזר במהרה לעברי אבל חולף על פניי כדי להגיע אל סיילה.

סטארק מעביר יד על שכמו של קראטוס ואז כורע ברך ותופס את אחותי ברגליה, מצמיד אותן יחד כדי לכובלן זו אל זו. שלשלאות כסף, אני מבינה, חזקות מספיק לרסן אותה. ופיסת בד לחסום את פיה.

הוא תופס בשערה הכהה כדי לתחוב את מחסום הפה בין ניביה החדשים. המראה מרתיח אותי ורצון להכות אותו מדגדג לי באצבעות.

גם אנאסה סומרת ונהמה חרישית מהדהדת בגופה. אבל קראטוס רוכן לפנים ומצמיד את חוטמו לחוטמה לעזור לה להתגבר על הרגש. ולמרות כל הרוגז, אני גם אסירת תודה, כי זה צריך להיעשות והאלה יודעת שבחיים לא הייתי מסוגלת לעשות את זה בעצמי. עדיין קשה לי להודות בפני עצמי שזה באמת קורה. שאני עומדת לכלוא את אחותי מאחורי סוגר ובריח כאילו הייתה האויב. ושאכן, למעשה, היא הפכה לאויב. היא הייתה הורגת אותי. סיילה הייתה הורגת אותי אם לא הייתה כבולה בשלשלאות האלה. סטארק מניד בראשו אל גריגור שיכוא, ושניהם מרימים אותה ביחד. היא מתפתלת באחיזתם, מרובבת בדם ונאבקת, אבל השלשלאות לא מאפשרות לה לזוז. אני מסיבה מבט בגרון חנוק. אני לא מסוגלת לראות אותה ככה, לכן עושה את הדבר היחיד שאני מסוגלת לעשות: מציבה רגל אחת לפני רעותה ומובילה את כולם לעבר תאי הצינוק. אני לוקחת אותם לאגף הראשי, לא למקום הנסתר בו הוחזקו סיילה והילדים האחרים. נדמה שרק לפני שעות ספורות ונה לקחה אותי לעומק קרבי הטירה כדי שאמצא שם את אחותי השבויה. רק לפני שעות ספורות רקמנו תוכנית לחלץ אותה משם. לרגע לא העליתי בדעתי שאני עתידה לכלוא אותה שוב. אנחנו נעים בשקט, בחיפזון, שלא יבחינו בנו. הסביבה משקפת באכזריות את מצבי הנפשי כשאנחנו מסתחררים עמוק יותר ויותר מטה, אל מצולות הייאוש והאפלה. המסדרונות המובילים לצינוק טחובים וקוררים, האבנים סדוקות ומי נגר נוטפים פה ושם. המנורות התלויות על הקירות הופכות נדירות יותר ויותר. בסופו של דבר אנחנו מגיעים לשורת תאים יבשים יחסית ומוארים היטב. בראשון יש דוקרנים ומוטות ברבריים למראה המחוברים לקירות, ואנחנו ממהרים לחלוף על פניו. סטארק וגריגור נעצרים שתי דלתות הלאה משם ומציצים פנימה. אני נעצרת מאחוריהם, מאפשרת לעיניי להסתגל לאיטן לאפלולית ההולכת וגוברת.

סטארק מסתכל עליי כדי שאקבל החלטה, ואני מהנהנת בתנועה כמעט בלתי מובחנת. מאשרת את כליאתה של אחותי. כליאתה מחדש. "הלנה," אני אומרת בקול צרוד. היא נושאת אליי מבט בעיניים גדולות. "לכי למצוא את המנהיג אלדריך ושלחי אותו אלינו." המנהיג אלדריך הוא החבור המבוגר ביותר בטירה והמנהיג המנוסה ביותר. הוא היה הממונה על מבחני החבירה שלנו. בטח יהיה לו רעיון כיצד לעזור לנו. איך לסדר את זה. חייב להיות לו.

באיחור קל אני קולטת שאני יכולה לתקשר עם אלדריך במחשבותיי אם אני רוצה. אנאסה אמרה שאנחנו יכולות לתקשר עכשיו עם כל החבורים – והוא ממילא בלהקת סטרטגוס, אני האלפא שלו. אבל אני לא סומכת על עצמי שאצליח לתקשר עכשיו בצורה מדויקת.

הלנה קדה בזריזות וסבה על עקביה, מתרחקת מתאי הצינוק. אני צופה בה בעוזבה, לא בטוחה מה אחראי לחיפזון שלה – הפקודה ממני, הפחד מאחותי או הסביבה המדכדכת.

גריגור אומר משהו לסטארק. הוא מהנהן, מתכווץ, ועוזב את סיילה. אחותי מטיחה את אגרופיה הכבולים בחזהו של סטארק, אבל הוא רק נרתע קלות ומיזז אותה כך שלא תצליח למצוא אחיזה.

גריגור מושך את דלת התא, שנפתחת בחריקה, וסטארק נכנס פנימה ומניח את סיילה על דרגש. הוא משאיר אותה שם כבולה עדיין משום שהסרת השלשלאות מעליה עלולה לסכן חיים.

סטארק יוצא מהתא בהליכה לאחור, מבטו הזהיר נעוץ בסיילה תוך כדי תנועה. ברגע שהוא בחוץ גריגור טורק חזרה את דלת התא, וחוטף את המפתח לדלת מטבעת המחוברת לקיר ממול.

קול המפתח המסיט את הבריוח למקומו מהדהד באוזניי. סיילה נאבקת לקום על רגליה ומדרה לעבר הסורגים. גריגור נרתע בבהלה כשהיא מטיחה בהם את גופה הזעיר. המתכת נאנקת וחורקת. היא מטיחה את גופה בסורגים שוב ושוב, והצליל כמו עוקר את ליבי מחזי. הלוואי שיכולתי לחבק אותה כמו שעשיתי כשהייתה כלואה על ידי המלך.

אבל אם אכניס ידיים דרך הסורגים היא תנעץ בי שיניים ותרוקן את הדם מעורקיי.

"תפסיקי," אני מתחננת חרש, מתקרבת אליה חצי צעד. "את תפגעי בעצמך."

עיניה של סיילה טרופות ופראיות, מתרוצצות לכל עבר. לא פוגשות בעיניי אפילו לרגע, לא מראות אפילו סימן לכך שדיברתי אליה.

הילדה שאני אוהבת לא נמצאת שם כלל.

אני מרגישה את חומה של אנאסה בגבי ומרשה לעצמי להישען עליה. חמימותה אופפת אותי. היא שומרת שלא אפול כשרגליי מאיימות לקרוס.

עד שאלדריך מופיע לבסוף אני מרגישה מנותקת מעצמי.

האיש הבא בימים סוקר את המתרחש מולו, לסתו המזוקנת נשמטת לרגע בזעזוע לפני שהוא מספיק להתעשת. אנחנו כנראה מהווים מחזה די מדהים.

במיוחד אני, עדיין לבושה בשמלה המגוחכת הדפוקה, עם כתר על קודקודי.

אלדריך פוצה פה לדבר, אבל אני צועדת לפניו ומרימה יד לעצור בעדו. אנאסה עוזרת לי לגייס את הכוחות שנותרו בי.

"איך אני עושה את זה?" אני שואלת אותה בחיפזון. איכשהו, היא הייתה זו שחלקה את הזיכרונות עם הלנה וגריגור קודם, אבל אני יודעת שעכשיו אני צריכה לעשות את זה.

"מצאי בתוך ראשך את הנהר שמחבר אותך לחבורים, וחפשי אותו בתוך להקת סטרטגוס. צרי חיבור עם אלדריך לבדו, הקפידו להתמקד רק בו, ואז הדפי את הזיכרונות שלך אליו, כאילו הנחת אותם בתוך סירה ששטה במורד הזרם."

אני עושה כדבריה, ובמקביל מושיטה שוב יד ומניחה אותה על זרועו הכמושה. הוא פוגש במבטי בעיניים דאגות, ואני נאלצת להסב מבט כדי לא להתמוטט. מגע העור בעור עוזר לגבש את החיבור הנפשי בינינו. אני מתמקדת והודפת את הזיכרונות שלי לעברו.

מייד מתחיל לכאוב לי הראש, וזיעה נקווית על קרקפתי מהמאמץ.

אבל זה עובד.

אני מעבירה לו ידע לגבי התואר המלכותי שלי, לגבי הקללה, לגבי מה שנעשה לנו. איך אליסטר ברייטביין גנב את הכתר מאימותי, איך השתמש בשושלת שלו כדי לשמור על השליטה לאורך מאות בשנים. איך קללת הדם הסיפוניית הסתירה את האמת. איך סטארק עזר לי לגלות את האמת ואיך קיליאן ברח.

המנהיג אלדריך צונח על ברכיו. הוא מושיט אליי את ידיו הרועדות בלא אומר, נוטל את ידי ומצמיד אותה למצחו.

אני בולעת רוק במאמץ. "בבקשה קום. בבקשה." המילים פורצות מתוכי בתחינה ואומללות. "אלדריך... זאת אחותי בתוך התא. אנחנו חייבים לעזור לה."

הבנה ניכרת על פניו, והוא מעווה שפתיים בשילוב של חמלה וסלידה. אני נאלצת להסב מבט.

"בטח יש משהו שנוכל לעשות." אפילו אני שומעת את הייאוש בקולי. "חייבת להיות דרך לסדר את זה, להשיב לאחור את הנעשה." הפכתי לחבורה, הפכתי למלכה כדי להציל אותה מהחטפנים – או מקיליאן ומאביו, כפי שהתברר לבסוף. אעשה הכול בשבילה. אני לא מוכנה שהכול יהיה לחינם.

אלדריך לא משיב מייד. מבטו נודד אל סטארק במקום, ומתעכב שם. אני שקועה בייגוני, אך לא ברמה כזאת שלא אבין את פשר המבט. אני יודעת מה הם חושבים: הם לא מאמינים שאוכל להשיב את הנעשה לאחור.

"בבקשה", אני מתחננת שוב. "תגיד לי מה לעשות."

אלדריך בולע רוק. הוא סופק את כפות ידיו זו אל זו ומבטו אומר חמלה. "הדבר העיקרי שיעזור לסיילה הוא דם אדם. וכמה שיותר ממנו. היא חשה צמא שאינו יודע רוויה, ואם לא נספק אותו בקרוב זה יהרוג אותה."

"טוב", אני אומרת בחירוק שניים. "היא תשתה ממני."

סטארק מצקצק בלשונו ברוגז. "בשום אופן לא. אי אפשר לסמוך על סיילה במצבה הזה שלא תרוקן אותך כליל."

ושוב אני מוצפת תערוכת של שנאה והוקרת תודה מבלבלת.

"אולי," אומר אלדריך בהיסוס, "חיה גדולה תספיק."
אני מהנהנת, נואשת לעשות משהו, כל דבר.
"קראטוס ואני נלך לצוד. נביא אייל לסיילה," אומרת לי אנאסה,
ואני נרעדת בהקלה.

"בואו ננסה את זה," אני מגיבה. הזאבים פונים ומסתלקים בריצה
בכיוון ממנו באנו, נעלמים מעבר לפינה.

מה עכשיו? מחשבותיי מתרוצצות בניסיון לרקום תוכנית הגיונית.
אילו צעדים אני צריכה לנקוט כדי למצוא דרך לצאת מזה?

בתור סטרטגוס, המוח שלי אמור להיות מסוגל לבנות אסטרטגיה
בקלות. זה הרי אחד הכוחות של הלהקה שלנו. אבל כרגע אני אבודה
מכדי להתחבר לצד הזה שבי.

ועדיין, אני יודעת שיהיה חשוב לשלוט בנרטיב.

אני פוגשת במבטו של המנהיג אלדריך. "מישהו יודע שקיליאן עזב?"
הוא מנענע בראשו. "אחרי שהרגת את המלך סיריל, האצילים
נמלטו כולם אל הנסיכויות שלהם, אבל החבורים עדיין כאן. הם
מחכים לפקודות לגבי החזית. רק המנהיג החדש שלהם יוכל לחלק
פקודות כאלה, והם מצפים לשמוע מהוולטייר החדש בבוקר."

בבוקר. אוי האלה. בקרוב יגיע הבוקר.

הגוף שלי פועל על אדרנלין בלבד, והתזכורת הפתאומית לגבי
הזמן שחלף כמו פורשת עליי שמיכה כבדה של לאות. אני משפשפת
עיניים, מתקשה להשאיר אותן פקוחות.

"אני..." אני מהססת, מנסה להיזכר מה התכוונתי לומר. "אדבר עם

כולם בבוקר, אם כך. כדאי שתלכו לנוח."

אני לא שמה לב שאני נופלת, עד שרגלי נתקלת באבן בניסיון
מגושם וכושל להשיב לעצמי שיווי משקל. אני צונחת על חזהו של
סטארק, וידיו המחוספסות והמקועקעות נסגרות סביב זרועותיי.

מגעו החורך מעורר אותי לרגע, ואני הורפת אותו מעליי וממצמצת
בקדחתנות.

"לכי לישון," הוא אומר בחספוס.

"בשום אופן לא." מרוב עייפות אין לי כוח אפילו לתקוע בו מבט

מאיים. "אני לא עוזבת את סיילה."

סטארק נושף ברוגז ומעביר יד בשערו. הוא חולף על פניי, כשאלדריך והלנה בעקבותיו, ורוטן משהו שנשמע מאוד דומה ל"אישה עקשנית".

סיילה השתתקה קצת. היא עדיין משליכה את עצמה על הסורגים שוב ושוב, אבל עושה את זה יותר חלש כעת, מצחה בקושי נוגח במתכת. מבטה בוהה באויר, לא רואה דבר.

כמה דקות אחר כך, קול אוושה רמה מקיץ אותי ממחשבותיי האומללות. סטארק פורש מצע שינה על רצפת הצינוק. הוא מוחה אותו בידו לסלק ממנו אבק, ואז טופח עליו כאילו לשכנע אותי שיהיה לי נוח. אני קורסת עליו בלי ויכוח, מותשת מכדי לחפש על מה לריב איתו עכשיו. אבל אני נחושה בדעתי לא להירדם כדי שאוכל להשגיח על סיילה, לכן אני נשכבת על צידי בזמן שסטארק מתמקם לידי, גבו שעון על קיר האבן.

אבל אני לא שולטת בזה. עפעפי כבדים מדי, ולא משנה כמה אני מתנגדת, הם בכל זאת נעצמים.

אותה תחושת סחרור מוכרת של שקיעה בשינה אופפת אותי, ואני פוקחת עיניים לנסות להישאר ערה. אבל אני כבר לא בצינוק יותר.

אני במקום חשוך, חדר שכולו גוני אפור וצל, בלי רצפה או קירות או תקרה. הצללים מתאבכים סביב רגליי כמו ערפל.

זה מוחשי מכדי להיות חלום, ואני עוצרת נשימה בבהלה. אני מסתובבת להביט לכל עבר, אבל לא רואה דבר מלבד מרחב אינסופי.

"סוף-סוף הגעת, ילדתי," אומר קול גברי עמוק, מהדהד ומוזר – אותו קול שדיבר אליי לכל אורך הדרך. הקול שאמר לי לקחת את הכתר. קולו של מי?

ומניין הוא בוקע? מתהפכת לי הבטן. משהו מאוד לא בסדר. אני מסתובבת בתנועות חדות לחפש את המקור, אבל אין שם כלום. הצללים מתאבכים מעלה כמו עשן, זולגים מטה כמו נטיפים. אני מתחילה לרעוד.

איפה אני, אני פוצה פה לשאול אבל שום קול לא יוצא.

"את כאן, אבל פתחת דלת שלא תוכלי לסגור... ולכן גם הוא כאן," אומר לי הקול.

הוא מאוד כועס עליי, אני מרגישה – מי שזה לא יהיה. סמרמורת של פחד חולפת בגופי.

הצללים מתחילים להסתחרר בפראות, מתערבלים סביבי וסוגרים עליי. משפך האפלה מתהדק ומתהדק עד שהוא מתחיל להיכרך סביב גרוני ולחנוק אותי.

אני צורחת בשנתי ומתעוררת בהשתנקות חנוקה. ציפורניי ננעצות בדרגש. אני לא בטוחה כמה זמן ישנתי, אבל אנאסה וקראטוס כנראה חזרו והלכו שוב, משום שיש אייל מת בתאה של סיילה.

ובריכה מחליאה של דם מכתומה את האבנים.

אחותי ישנה מכורבלת על הרצפה, כל הפנים שלה והזרועות עד המרפקים מרובכים בהפרשות ואיברים פנימיים.

אני בולעת את הבכי ומתיישבת. סטארק ישן עדיין, יושב בגבו אל הקיר, ראשו שעון על האבן. לא נראה לי שזה נוח לו.

אני מתקרבת וכורעת לידו. ריסיו הכהים והעבותים נעים מתוך חלום. אני מושיטה יד לגעת בו. רק להעיר אותו, אני אומרת לעצמי.

אבל לפני שאני מספיקה כאב מפלח את ראשי. אני נרתעת וידי נשלחת אל מקור הכאב. הוא הולך ומתפשט, כאילו מישוהו נועץ באיטיות מחט ברקתי, עמוק יותר ויותר, עוד ועוד.

וברגע שהיא תקועה מספיק עמוק, אני שומעת את זה.

אותו.

"בוקר טוב, חבורים," אומר קיליאן.

הייתי מזהה את קולו בכל מקום. פעם הוא לחש אליי דברי אהבים מעל הכרית. עכשיו קולו מעוות, אבל עדיין עשיר וערב.

איכשהו, אף שאינו חבור, יש לו גישה לנהר התקשורת האילמת שלנו. הוא מתקשר איתי טלפתית. מה לעזאזל?

סטארק פוקח עיניים מייד. הבהלה על פניו מסגירה בפניי שגם הוא שומע את זה.

קולו של קיליאן נשמע שוב בתוך ראשינו.

"יש בקרבנו מורד."

2

מרין

כמעט בלתי אפשרי להגיע אל כל החבורים בבת־אחת.
רק לשני אנשים יש כזה כוח, למיטב ידיעתי: האלפא השלטת,
סיגריד תריון... ומתברר שגם לי. אבל כשקיליאן מדבר אני נשטפת
ודאות עמוקה: הוא מגיע לכל אחד מהחבורים בכל שטחה של
נוקטורנה כולה.

אני מציצה לעבר צמיד האירוסים שהידק למפרק כף ידי. אבן
האודם עדיין רוחשת צללים שחורים מתערבלים, מאז שאב מהקסם
שלי כשהיינו באגף שלו. וגם אותה תחושה שמשהו לא בסדר נותרה
מאז.

חלק מהכוח שלי נלקח ממני, שועבד לאותו כישוף מעוות שהוחדר
לתוך הצמיד.

מה שהוא עושה – הוא עושה זאת תוך שימוש בכוחות שלי, וגנבת
הקסם שלי.

”האלה חסרת הפנים בירכה אותי ביכולת לתקשר דרך החיבור
הזאבי כתגמול על נאמנותי לחבורים ולממלכה,” אומר קיליאן
בחלקלקות.

אני לא מצליחה להתאפק – ופורצת בצחוק.
איזה קשקוש. וכל כך צפוי. הוא הולך לשקר לכל החבורים כמו
ששיקר לי.

סומק של זעם מלהיט את פניי, ואני תופסת בצמיד שעל מפרק כף

ידי. אבל הוא שוב מתהדק סביב בשרי ואני מתכווצת בכאב. בדיוק אז, מראות מתחילים לחלוף בראשי.

בזעזוע מוחלט אני קולטת שהוא חולק זיכרונות דרך החיבור, בדיוק כמו שאנאסה לימדה אותי לעשות.

הינה אני, שערי הכסוף בוחק ופניי מוכתמות בדם מהקרוב בטקס הסיום. אנאסה מיתמרת מעליי כשאני תופסת את להב הבלהות, חרבו של המלך המאפשרת לו לשלוט בזאבי הבלהות. כשפניי מעוותות בזעם מטיל מורא, אני מנחיתה את החרב במהלומה אכזרית על צווארו של המלך.

במציאות הרגשתי מוצפת אדרנלין וגאווה באותו רגע, אבל כעת גוברים על הרגשות האלה רגשותיו של קיליאן – או לפחות מה שהוא רוצה שנאמין שחוזה.

אימה מקפיאת דם מתפשטת בעורקיו. כאב, שיברון לב ובהלה. החיזיון עובר לזיכרון הבא. אנחנו בחדרו של קיליאן. אני מרתקת אותו תחתיו, רוכבת עליו בעודו מתפתל תחתיו, מבוהל ובמצוקה. עיני הדבש שלי לטושות במבט פראי, ואני שוב מניפה את החרב שניצבה מעוטר בדמות זאב, ומצמידה אותה לצווארו.

קיליאן משרד זיכרון של כאב צורב בזמן שהלהב ננעץ בעור העדין בצווארו. בלב הולם מפחד הוא נושא מבט לעבר האישה המפלצתית שלפניו, אישה שבטעות נתן בה את אמונו.

אישה שלא הייתה כפי שנראתה כלפי חוץ, אך לבסוף חשפה את טיבה האמיתי המכוער. הוא כאילו לקח את האופן בו אני רואה אותו, והפך אותו עליי.

בשני הזיכרונות אני ללא ספק הרעה.

גם אני הייתי שונאת אותי אם זה כל ההקשר שהיה לי.

החיזיון נגמר ואני חוזרת במצמוץ לצינוק. סטארק פוגש בעיניי. מבטו רצחני וידי המוקעקות נקפצות לאגרופים התובעים פעולה. "מרין קופר גירשה אותי מסטרמפרוסט והשתלטה על הכתר," ממשיך קיליאן.

דמי מתרתח. הוא יודע את האמת בדיוק כמוני: אני לא קופר. אני

מלכת סטרמפרוסט. ולא אשקוט עד שאחזיר לידיי את זכותי המולדת שמשפחתו גנבה ממשפחתי.

"היא מסוכנת, לא יציבה, ואויבת לנוקטורנה. אל תבטחו בפשוטות העם מוכת הזיות הגדלות."

יבבה חנוקה נפלטה מפי. אני רוצה להאמין שאף אחד לא יקשיב לו בשום אופן, אך גם אני האמנתי לו פעם. ואני לא יכולה להתנער משבריר האמת שקיים בזיכרונות האלה. אני עשיתי את הדברים האלה, ונראיתי מטילת אימה כשעשיתי אותם.

אבל הוא סיפון מחורבן.

"אני מקים מאחד במערב ואגייס כוחות לתבוע מחדש את הכתר. אני מעודד את כל מי שמאמין באמת ובצדק לחבור אליי. ביחד נשיב את נוקטורנה לגדולה לה היא ראויה."

ובזאת תם החיבור, במעין ניתוק מנטלי שקוטע באלימות את הערוץ שפתח.

"אמת וצדק?!" אני צועקת, קולי מהדהד בתאי הצינוק הריקים כמעט. אני מותחת את אצבעותי הקפוצות ומגלה שציפורניי חרצו חצאי סהר בבשר כפות ידיי, עד הקזת דם ממש.

אני ממהרת להתחבר בפרטיות לזרם הרגשות של החבורים. התגובות שלהם מגיעות מכל רחבי נוקטורנה במבול של הלם, אי-אמון ובלבול.

שיט.

אני פוגשת במבטו של סטארק. "אני חייבת לפנות אליהם. מייד." "כן," הוא אומר בפשטות.

"אבל אני..." אני מסתכלת על עצמי, לבושה עדיין בשמלה המחורבנת בה הלביש אותי קיליאן. אותה שמלה שלבשתי בזיכרון שהציג כרגע לכולם.

תלבושת של אישה לא יציבה עם הזיות גדולה. אני לא רוצה לשתף פעולה עם השקר הזה.

"את נראית –" אומר סטארק ואז משתק וחושק שפתיים לפס צר. הוא בוחן אותי, רגשות אפלים ולא מפוענחים רוחשים בעיניו.

אני זוקפת ראש. "מה?"

"את נראית ייצוגית מספיק," הוא אומר ברשמיות. הוא כנראה לא הבין מדוע אני מהססת. "אם תחכי עוד זה רק יעורר ספקות." אני בולעת במאמץ ומהנהנת, ואז נושמת נשימה עמוקה. אני פשוט צריכה להזכיר לעצמי שהאמת לצידי, ולא לצד קיליאן. וגם לי יש זיכרונות מפלילים להראות.

"אנאסה," אני מדברת בתוך ראשי לזאבת הבלהות שלי. "תוכלי לפנות לכל הזאבים שכאן בטירה ולדאוג שהרוכבים שלהם יבואו לזירה? אמרי להם שיהיו לי תשובות בשבילם."

זה משהו שאוכל כנראה לעשות. אבל אני לא בטוחה איך בדיוק לפנות רק לאנשים שנמצאים פיזית כאן בסטרמפרוסט – ואם אגיע רחוק מדי, האם קיליאן ישמע אותי?

לרגע משתררת דממה, ואז אנאסה מגיבה, "הדבר נעשה." מבטי מתעכב על דמותה הנמה של סיילה, המוכתמת כולה בדם. היא נראית כל כך קטנה וחסרת ישע, למרות האמת על הווייתה המרוחה בכל רחבי התא. הצורך לעזוב אותה אפילו לרגע דוקר בליבי כמו פגיון. זה לא בסדר.

ובפעם השנייה סטארק כמו קורא את מחשבותיי. "הלנה וגריגור ישמרו עליה בזמן שלא תהיי. לא יקרה לה שום דבר. אני מבטיח לך." קולו מנומס וענייני, אבל המילים רכות כל כך. אני מסוגלת רק להשיב לו בהנהון מתוח.

כואב לי להתרחק מסיילה, אבל אם לא אלך, קיליאן עלול להשחית גם את שאר העולם שלי.

שקט שורר בזירה, אבל הלב שלי דופק חזק. אני מוכנה להישבע שהקירות מגיבים ברטט לכל פעימה שלי.

סטארק לשמאלי, ניצב איתן כאילו מאות העיניים הנישאות אלינו לא מטרידות אותו כלל. אנאסה וקראטוס ניצבים משני עברינו, סוקרים את האנשים הנאספים מתחת.

החבורים זורמים פנימה, ואני נאלצת לגרש במצמוץ את זכר הניפוי האחרון עליו ציווה המלך סיריל. ציווה מאותה במה ממש עליה אני ניצבת כעת. הדם שניגר מפצעי נשיכה כשחבורים־טריים תקפו זה את זה. סמוק וזועם ואכזר.

מתהפכת לי הבטן. "אני רוצה לשים קץ למוות המיותר," אני חושבת, חצי לעצמי חצי לאנאסה. ההסכמה שלה היא כמו זמזום מרגיע בעומק ראשי.

רוב הנוכחים הם חבורים־טריים שבדיוק סיימו את המבחנים, אך הצטרפו לקהל גם כמה חבורים ותיקים שבאו לטקס הסיום. החיילים המנוסים ניצבים במבנה מסודר, אך הלוחמים הצעירים יותר מתקבצים בחבורות, כשבררך כלל להקות עומדות ביחד.

מזווית העין אני מבחינה בשערו המפוספס־אדום של ג'ונה שניצב עם כמה מחבריו בעלי הפנים הערמומיות, מתגודדים קרוב ומדברים זה עם זה בקולות מהוסיים. כולם מניחים יד על ניצב החרב שלהם או קת הפגיון.

הוא נושא מבט, וניצוץ חד כתער בעיניו מעורר בי אי־שקט. התעמתנו זה עם זה מאז בוקר הטיפוס, אז תקף את איזבל, והוא מעולם לא החמיץ הזדמנות לנסות לפגוע בי.

גם אנאסה מבחינה בחבורה שלו, ושכמותיה מתחילות לרטוט בנהמה חרישית, אבל איש מהם לא מתקרב אלינו.

מסביב לגבול הזירה, משרתי הטירה עומדים כחשש, נעים במקומותיהם במצוקה. סטארק ציווה על כל המשרתים בטירה להתאסף – להבטיח עדים רבים ככל האפשר למה שעומד לקרות – וחלקם עדיין נוהרים פנימה מבעד לדלתות.

קשה להמתין כאן על הבמה. אני מרגישה כמו מתחזה. איך אפשר שלא?

עד לפני חודשים ספורים הייתי בטוחה שאני פשוט־עם. אני עדיין פשוט־עם במובנים רבים. השמלה שלי מטונפת מהצינוק, השיער כמו קן ציפורים כסוף־לבן, העיניים בטח אדומות מחוסר שינה ובכי בלתי פוסק.

קצת פשוטת-עם, קצת חבורה, קצת מלכה, אבל במצב מזעזע איך שלא מסתכלים על זה.

אבל אני כאן. אני חייבת להיות כאן. וחייבת להיות יותר ממה שאני.

"את חייבת, ולכן תהיי", אומרת לי אנאסה, מזכירה לי מה שאמרה ביום שהפכתי במפתיע לאלפא של להקת סטרטגוס.

"אני חייבת, ולכן אהיה," אני מסכימה.

סטארק צועד לפניו ומושיט לי מגביר קול בצורת חרוט, ואני לוקחת אותו ממנו ביד כמעט לא רועדת.

בחצי השעה מאז עזבתי את הצינוק אנאסה הסבירה לי איך לתקשר עם כל החבורים. אני צריכה לשדר מסר מורכב – כולל זיכרונות – לאלפים בכל רחבי נוקטורנה. אני מבינה שזה הולך להיות תובעני מאוד, אבל יודעת שאני מסוגלת.

כי אם קיליאן הצליח לתקשר עם כולם בעזרת הקסם שלי, גם אני יכולה.

מתברר שהרצון לעשות דווקא הוא נשק חזק.

אחרי כמה נשימות עמוקות אני עוצמת עיניים והודפת את מודעותי החוצה. המוח שלי מרחף בהתחלה במסלולים המוכרים. אנאסה. הלהקה שלי. האנשים שלי. סטארק, למרבה הבלבול.

הערוצים בהם השתמשתי בעבר פתוחים וצלולים, אבל אני מרגישה מוחות נוספים מעבר לזה, כמו מבעד לערפל הרובץ מעל למים. אני עוצמת עיניים חזק ודוחפת, ואחרי התנגדות רגעית קלה, פורצת דרך.

אני זורמת לתוך מוחותיהם של החבורים האחרים שתחתיי, ואז ניגרת החוצה מעל חומות הזירה. אם קיליאן נמצא איפשהו בחיבור הזה... אני לא חשה בו.

זה כמעט קל מדי. יש בתוכי ים עצום של קסם, וכל מוח חבור הוא כמו נהר הזורם מאותו מקור. אני צריכה רק להתמקד בקסם שלי ולעקוב אחרי הזרימה הטבעית עד אליהם.

קל ליצור את החיבור, מתברר – אבל מסובך מאוד לשמור עליו, במיוחד כשהכול מתחיל לזרום חזרה אליי ולהטביע אותי בחיבור. זה

מסחרר, וכמו קודם, כששידרתי את המחשבות שלי אל אלדריך, זיעה מתחילה להיקוות על מצחי.

ואז מגיעים מוחות החבורים הרחוקים יותר, חיילים ותיקים למודי קרבות בחזית, מותשים וכעוסים וחסרי סבלנות. אני כמעט קורסת מרוב מאמץ לשמור על הערוצים פתוחים.

אבל מייד מונחת יד על גבי – מייצבת אותי, שומרת שלא אפול.

סטארק.

אני בולעת רוק ומפשקת את רגליי ליציבה איתנה יותר, מול כוח המשיכה. כשאני פוקחת עיניים ומרימה את הרמקול לדבר, מוחה של אנאסה פורץ לעברי ופוגש בי. המילים נאספות בתוך ראשי, והשפעתה של אנאסה מדרבנת אותן הלאה כמו ספינות המפליגות לאורך כל פלג ויובל חבור.

כזו מנהיגה אני רוצה להיות. ישירה. כנה.

"אני רוצה להתייחס למה ששמעתם קודם מקיליאן. מגיע לכם לדעת את האמת, לכולכם. נכון, הרגתי את המלך סיריל, "אני מודיעה להם, מדברת בקול כדי שהמשרתים יוכלו לשמוע וחוזרת על המילים בתוך ראשי כדי לשדר אותן אל כל החבורים.

החבורים שלא היו בטקס הסיום מגיבים מייד בזעזוע ובלבול, תגובות שגואות חזרה אליי.

"אני הרגתי אותו, אך מסיבה מוצדקת. הוא לא היה האדם שחשבנו שהוא. למעשה, הוא לא היה אדם כלל. לא פעלתי מתוך אי־שפיות, אלא מתוך צו מצפוני."

אני אוספת את המראות שאני יודעת שיוכיחו את כנותי. בניגוד לקיליאן, אני לא צריכה לעוות ולסלף אותם כדי להעביר את המסר שלי. האמת מספיקה.

אני מראה להם הכול.

הילדים מאחורי הסורגים, מפוחדים ומוזנחים. סיילה הבוכה ומושיטה אליי ידיים מתוך תאה. הווידוי של קיליאן לגבי טיבם האמיתי הסיפוני שלו ושל אביו, כלים לשימוש של אליסטר ברייטביין. איך בהקו ניביו של קיליאן בחיוכו המחליא.

זכר הקסם האפל מתפתל סביבנו, נוטה רגע לעברי ואז שוב אליו, כשהשתמש בקסם שלי כדי לברוח.

ההשפעה מיידית. התנשמויות וקריאות זעזוע מהדהדות ברחבי הזירה. החבורים הבוגרים יותר מתחילים לזוז, שוברים מבנה כדי להתקבץ בחבורות קטנות או לגשת לזאבים שלהם. לוחמים וזאבים מתרחקים לפינות פרטיות בזירה כדי לעכל ולדון.

הרגשות שלהם מתפוצצים לי בראש דרך החיבור הנפשי שאני שומרת פעיל. כעס. תדהמה. חלחלה. עצב.

משרתי הטירה, שלא מסוגלים לראות מה שאני מציגה לכל האחרים, מסתכלים על המהומה סביבם בבלבול. אני ממהרת לדבר משום שהבטחתי להם תשובות.

"שמי מרין סטרמפרוסט, אני צאצאית של מלכות סטרמפרוסט, שליטותיה המקוריות של נוקטורנה. המשפחה שלי איבדה את כס המלכות המגיע לה בדין, שנלקח ממנה על ידי סיפון בשם אליסטר ברייטביין."

עוד זיכרונות. הכתר העתיק, שנח כעת על קודקודי. הספרים מהאוסף של סטארק, שמפרטים את השושלת המלכותית. יומניה של אימי עם הציורים המסתוריים שבהם.

"אליסטר ברייטביין עבר מגוף לגוף לאורך דורות של מלכים, כשהוא נעזר בכישוף דם כדי לשמר את מעמדו ולמחות את זכר שושלת המלוכה האמיתית. סיריל ובנו, קיליאן, הם שניהם צאצאים של אליסטר וכלים לשימוש, שותפים לדבר עבירה בשירותו."

הס מושלך שוב בזירה בתום דבריי. אבל הראש שלי מלא ברעש. מה שהחבורים מרגישים... זה כאוס מוחלט. עוד בזמן שהם מעבדים את הזיכרונות שלי ואת דבריי, לא מעטים מהם מתנגדים.

אחיזתי בערוצי התקשורת מתרופפת ומשתבשת כשכמה מוחות מורדים נגדי, נגד אחיזתי במוחותיהם. מחסומים מוקמים על ידי כמה חבורים שהדחף האוטומטי שלהם הוא להיאטם מולי, בדיוק כמו שנהגתי לעשות עם אנאסה.

אני מזדעזעת ומנסה להתנגד לזה. מצליחה לשמור על החיבור, גם אם במקומות מסוימים הוא כמעט נגדע, ונותר רק חוט דק

שבדקים. חבורים בכל רחבי הממלכה נלחמים בי ודוחים את האמת המחרידה.

ואפשר להאשים אותם? הייתי מאמינה ולו למילה אחת, אם לא הייתי רואה הכול במו עיניי? אני מציצה לעבר אנאסה, שמשגרת גל של עידוד דרך החיבור בינינו.

"אל תדאגי. אני תומכת בטענותיך מול הזאבים," היא אומרת. אני חורקת שיניים ומתמקדת בכל מאודי בנהר התקשורת שבתוכי. רקוטי כואבות שוב מרוב המאמץ.

אני שואבת את כל הכוחות שאני מסוגלת מתמיכתה של אנאסה, ומנסה גישה אחרת. משהו שיעזור להם להבין שאני לא משוגעת כמו שקיליאן ניסה להציג אותי.

"נוקטורנה תוכל להיות טובה יותר," אני אומרת בקול רם ובמקביל גם חושבת זאת מול כל מי שמקשיב. "אנחנו לא צריכים להתמודד עם כל כך הרבה מקרי מוות במבחני החבורים. לאנשים יהיה אוכל, והם יוכלו להאכיל את משפחותיהם. אני רוצה... לתקן את כל הדברים הללו."

המילים בוקעות מפי מבולבלות, לא מתורגלות. מעולם לא טענתי שאני טובה בנאומים.

"אני רוצה להיות מלכה הוגנת, מישהי שתהיו גאים לשרת. אני... אני אהיה קשובה לצורכי האנשים. אשתדל בכל מאודי לעשות צדק עם כולם." כל מילה נשמעת מסורבלת יותר מזו שקדמה לה, ומהדהדת בדומייה הכבדה.

"תנו לי הזדמנות, ואוכיח את נאמנותי לנוקטורנה. תנו לי לנסות להיות המנהיגה שארצנו ראויה לה."

מותשת לאחר שנגמרו לי כל הרעיונות, אני מרפה מהחיבור לחבורים במעין ניתוק נפשי מחריד, כמו חבל שחוק שנקרע פתאום. זה מתיש ומערער. החבורים האחרים נרתעים מהשימוש חסר האלגנטיות שלי בכוחותיי, ואני נרתעת בחשש ומחכה לראות מה יהיו התגובות.

דממה. ואז מלמולים חרישיים, חבור לחבור, אדם לאדם. רק שיהיה ברור, "נשמע קולה התקיף של האלפא השלטת

סיגרד, שפונה אל כל החבורים באותה דרך כמוני, מאי־שם במרחקים, "משפחתי ואני נשבענו להגן על הכתר, ואנחנו מכירים במרין סטרמפרוסט בתור היורשת הלגיטימית של השלטון. בתור האלפא השלטת שלכם, אני מצפה לראות נאמנות דומה מכל החבורים האמיתיים."

דבריה משחררים את הנשימה העצורה בחזי.
היא הרחק בחזית, אבל לדבריה תהיה השפעה רבה על כל החבורים שם וכאן. ובתור האלפא השלטת, היא והזאב שלה יכולים בתיאוריה לפקוד על כל החבורים לעשות כמותה.
אני מאמינה שגם אני יכולה, בתיאוריה. המלך סיריל בוודאי היה מסוגל, בעזרת להב הבלהות.
אבל כשהציגה את דבריה בתור עידוד ולא פקודה ישירה, העניקה סיגרד לאנשינו משהו שלא היה להם במשך יותר מדי זמן. משהו שגם אני רוצה שיהיה להם: בחירה חופשית.
נותר לי רק לקוות שזה יספיק.
לרגע ארוך ומביך איש בזירה לא זו. נשימותי הכבדות נשמעות רמות ועלובות כשאני מסתכלת סביבי, לא בטוחה למה לצפות עכשיו.

המנהיג אלדריך צועד ראשון לפנים, מתנתק מקבוצת החבורים המבוגרים יותר. הוא צועד לאיטו, ראשו זקוף אל על עד הרגע בו הוא מרכין אותו. ניצב בנפרד מהקהל, הוא כורע ברכ. הזאבה שלו עושה כמותו, מרכינה ראש ועוצמת עיניים.

ואז אומר אלדריך, "אני נשבע לך אמונים, המלכה מרין."
ההכרזה מעלה דמעות בעיניי, שאני ממהרת לגרש במצמוץ. לשמוע את המילים נאמרות בקול, את אלדריך קורא לי 'המלכה'... הרגע מתגבש צלול בראשי, ואני יודעת שלא אשכח אותו לעולם.
הבאות בתור הן חברותי התאומות ונה ואיזבל, שצועדות לפנים מוקפות בזאבות שלהן. אני נושכת חזק את השפה התחתונה כדי לעצור את הדמעות מלשוב. שתיהן מצדיעות לי ואז כורעות לצד אלדריך, והזאבות שלהן מרכינות ראש לאות כבוד. טומיסון ונבה והזאבים שלהם מצטרפים אליהם.

בהתחלה מוזר לראות אותם ככה. הם לימדו אותי להילחם. השתכרתי בחברתם. שרדנו ביחד. והם משתחוים בפניי. האמונה שלהם בי מרחיבה את ליבי, מכאיבה ומנחמת בִּרְזֻמְנִית. המתח בזירה כבד, וכולם מחכים לראות מה יעשו האחרים. אנאסה שוב מתחילה לנהום, ואני מרגישה שהיא מתרכזת, נאבקת במשהו – מנהלת תקשורת מנטלית משלה מול הזאבים, כנראה. שאר כיתת החבורים־הטריים של סטרטגוס צועדים לפני, זוג אחד או שניים בכל פעם. זאבים כסופים־לבנים כורעים, רוכבים קדים או משתחוים לצידם. התמיכה ההמונית מציפה אותי בחמימות. אפילו אנאסה ניצבת מעט זקוף יותר כשאנחנו סוקרות את שורת זאבי ורוכבי סטרטגוס, המכירים כולם באמת שבעצמי בקושי הספקתי לעכל. אני השליטה האמיתית של החבורים, ושל נוקטורנה כולה. אחרי זה מתקרבים שאר המדריכים של המבחנים, וקומץ מקריפטוס, ואחריהם כמה רוכבים מדימוס ופילקס. אבל לא מדובר ברוב הרוכבים, אני מבחינה. החבורים הבוגרים יותר עדיין עומדים בנפרד, מדברים זה עם זה בקולות מהוסים או מתקשרים בלי קול עם זאביהם. כל עובדי הטירה מתגודדים קרוב ליציאות מהזירה, צופים במתרחש במבט חושש או מנסים לחמוק משם בלאט. אני לא יכולה להאשים אותם שהם לא רוצים להתקרב להתכנסות העצומה הזאת של זאבי בלהות ורוכבים, לא משנה למי נתונה נאמנותם. גם כמה חבורים־טריים מהססים. רבים מהם הזדמן לי לראות עשרות פעמים, ואפילו להילחם לצידם בזירה זאת ממש, אבל מעולם לא באמת דיברתי איתם או היה לי איתם קשר כלשהו. קיליאן המחורבן. ביליתי כל כך הרבה זמן עם השקרן הדפוק, ולא הקדשתי את הזמן שהייתי יכולה להקדיש כדי להתוודע לחבריי החבורים־הטריים. ועכשיו איאלץ לעבוד קשה יותר כדי לגייס אותם לצידי.

”עכשיו משהחלטת שהם בכלל ראויים להיות לצידך,” נוזפת בי אנאסה בעדינות, ואני קולטת שחשבתי אליה.

"את צודקת," אני משיבה באנחה. "אבל להגנתי, אולי הייתי מקדישה יותר זמן לגיוס תמיכה אם הייתי יודעת קצת יותר על מה שעתיד לבוא."

אנאסה מושכת באפה בהדרת כבוד ולא מגיבה.
 "אנא, קומו," אני קוראת כשאני מבחינה שחלק מהחבורים עדיין משתחווים. "אני יודעת שהאמת על שושלת ולטייר מזעזעת, והכול מאוד חדש. אם להודות על האמת, אני בעצמי עדיין מנסה להבין מה כל זה אומר בדיוק. אני מקווה שאוכל לסמוך על עזרתכם כדי שהמעבר יהיה חלק ככל האפשר."

אני מבחינה בתנועה פתאומית לימיני, וכשאני מסתובבת, אני מספיקה לראות את ג'ונה מפלס דרך מבעד לחבורת תומכיי מקריפטוס, ישוב על גב הזאב שלו.

"כדאי שתהיי רכובה גם את," מזהירה אנאסה, אבל אני מנענעת בראשי לשלילה.

"אני לא רוצה להסלים את המצב," אני מתעקשת. "אף אחד לא צריך להילחם פה היום."

אנאסה מצליפה בזנבה, אבל מניחה לנושא.
 "את רק שקרנית שהגיעה מהרפש," מטיח ג'ונה.
 אני פוצה פה להגן על עצמי, אבל הוא מסתובב לעבר הקהל, בריון שזכה לאוזן קשבת.

"אתם באמת הולכים לתת לרוצחת המלך הזאת לגנוב את הכתר של נוקטורנה? מה עם המשימה המקודשת שלנו כחבורים להגן על המלך והמדינה?"

ג'ונה והזאב שלו צועדים אנה ואנה, יודעים שכל העיניים נשואות אליו ובבירור נהנים מהרגע.

"היא טוענת שהנסיך שלנו הוא סיפון. שאביו, המלך סיריל, היה גם הוא כזה. אם זה נכון, למה הם הקדישו את כל מאמצייהם לחיסול האיום הסיפוני מדרום לנו? אנחנו במלחמה עם אסטרואנה מזה מאות שנים, בתמיכתו המלאה של המלך!"

ג'ונה מסתובב ישירות אליי, ארשת פניו קשוחה וכעורה.
 "לא. נראה הרבה יותר הגיוני שהפרוצה הקופצת בראש הזאת,

רצתה להיות מלכה ולחיות חיי מותרות במקום להילחם למען ארצה. אבל הנסיך קיליאן לא רצה בה אחרי שאיבדה את שפיותה והרגה את המלך שלנו. ובהיותה זונה נקמנית, עכשיו היא מנסה לגזול מהנסיך קיליאן את המגיע לו בדיון. מהמלך קיליאן."

כל האוויר מתרוקן מגופי כשאני מבחינה שאנשים מקשיבים לו – מאמינים לו, או בוחרים להאמין לו. הוא הכניס את עצמו לסיטואציה שלא קשורה אליו כלל ויצר דיון שנוח לו, ולא יזו מטרחה? משום שהוא נרקיסיסט נקמן.

אני מסתכלת סביבי בתסכול, מחפשת לעשות משהו, לא משנה מה, שיגרום לאנשים להאמין באמת.

איזה משקל עשוי כבר להיות למילותיי או מעשיי כעת, אם כולם מאמינים שאני שקרנית ובוגדת? אם הם נוטים יותר להאמין לגברים שהחזיקו בשלטון מזה מאות בשנים – ולא מוכנים להקשיב לאישה מהאשפתות?

בשריקה של מתכת במתכת שולף ג'ונה במיומנות את חרבו מנדנה ומניף אותה אל על.

פאניקה ניצתת בי כשהוא פוער פה ומסית את אנשיי נגדי.

"בני נוקטורנה האמיתיים, אליי! מוות למורדת בכתר!"

3

מרין

מיליון דברים קורים בבת אחת.

מתוך אינסטינקט אני לופתת את פרוותה של אנאסה בשתי ידיים ומניפה את עצמי על גבה. החברים שלי מצופפים שורות סביבי. איזבל וטומיסון ושאר בני סטרטגוס מתייצבים אוטומטית במבנה הגנתי סביב הבמה.

ונה מתפצלת מהחבורה ומקיפה אותנו בקשת רחבה. הזאבה שלה, סקאיה, משתופפת על אחוריה כדי לזנק מעלה אל הבמה לציד. "אלפא סטארק!" צועקת ונה ומסמנת בקדחתנות על משהו מאחוריי.

סטארק ואני מסתובבים.

חברת קריפטוס מבוגרת והזאב שלה צצו מאחורינו. הזאב האפור מסתער קדימה בחישוף שיניים, ואני ממהרת לשלוף את להב הבלהות ולהיערך למכה.

אבל במקום לפתוח בקרב, הזאב והרוכבת מתנפלים נמוך וחזק. זאב הבלהות נוגח בפדחתו ברגליה הקדמיות של אנאסה ומפיל את שתינו.

אני קופצת מגבה של אנאסה בזמן שאנחנו נופלות כדי לא להימחץ מתחת לזאבה שלי. הבמה נחבטת בי במהלומה עוצרת נשימה, העולם מסתובב והחרב נופלת לי מהיד. אני מתגלגלת פעם, פעמיים, מגינה בזרועותיי על הפנים.

ופתאום אין מתחתיי כלום. אני נופלת באוויר מהבמה ונוחתת עם הפנים בתוך החול, ואז מתהפכת על הגב באנקת כאב. מסתובב לי הראש ויש לי סחרחורת. אני מחפשת את הצללים השחורים שאכן מגיעים בתגובה לכעס שלי, אבל נמוגים כמו לחישה רפה. הנפילה החלישה אותי.

השמיים מתערפלים ואני ממצמצת, מתאמצת לא לאבד הכרה. ואז המסך השחור מתמצק לכדי פרווה שחורה תוקפנית ואלימה: קראטוס וסטארק.

קראטוס נוחת בדיוק מולי, ושניהם שומרים עליי מלפנים. אנאסה עדיין ניצבת על הבמה בתנוחת מגננה, כפתה המונחת שומרת על ניצב להב הבלהות.

איבדתי את כתר סטרמפרוסט כשנפלתי, אני חושבת בבלבול, נוגעת במצחי –

"שם!" נהמטה הטלפתית של אנאסה קוטעת את מחשבותיי. בת קריפטוס והזאב שלה מתגשמים פתאום מול סטארק, כמה צעדים ימינה. היא משתמשת בכוחות קריפטוס שלה כדי להסתיר אותם מהעין בזמן שהם נעים.

השליטה שלה מדהימה – אני לא מבינה איך היא מסתתרת בצורה כל כך טובה במקום כה מואר. מה קורה פה? זה משום שהיא יותר מבוגרת?

או שאולי קרה משהו שגרם לקסם שלה... להתגבר? אני שולחת יד אל החרב ורוכנת לתנוחת לחימה. אבל שוב הצמד מקריפטוס עושה משהו לא צפוי. במקום להסתער לעברי הם יוצאים למעקף. האישה שולפת חנית קצרה ומשפרת משהו שבוהק בחול.

ואז הם בורחים משם. הכתר שלי, אני קולטת בבטן מתהפכת. פאק. אפלה מלחששת בעורקיי, אבל שוב, מדובר בלחישה בלבד.

סטארק פוגש במבטי ואני מהנהנת, משיבה לשאלה שבעיניו. "תחזיר אותו."

"מלכתי", הוא אומר. הוא וקראטוס מזנקים בכזאת מהירות שאני בקושי רואה אותם בתנועה.

אנאסה מזנקת מטה מהבמה ואני מעפילה שוב על גבה, מתחברת אל הסטרטגוס הנותרים לקבל הערכת מצב. אני עדיין חלשה מהנפילה ונמנעת מהמאמץ הכרוך בניסיון לתקשר שוב עם הלהקה שלי שבחוץ. "ג'ונה וכמה צוותים אחרים התמקמו סביב לפרימטר," אומרת נבה. "תראו כאן, כאן, וכאן." היא מצביעה עם הפגיון תוך שהיא מציגה בפנינו את התמונות טלפתית. "הם שומרים על הכניסות והיציאות."

הלהקה מגבשת הבנה משותפת של השטח, רעיונות וערכונים זורמים מתריסר מוחות במקביל.

"הקבוצה הזאת מסתערת ישירות עלינו," צועקת איזבל בתוך ראשינו, וכולנו מבחינים בדבוקה של זאבים שמתקדמת לעבר ג'ונה: רובם חבורים-טריים לשעבר שנסרחו אחריו עוד בזמן האימונים. באופן מטריד, גם כמה חבורים ותיקים נמצאים ביניהם.

"ומשמאל!" מוסיפה נבה, מובילה חבורה לעבר צד זה של הבמה. אנחנו נעזרים במבנה העץ שמאחורי גבנו להגנה נוספת.

"להסתדר במבנה!" אני קוראת, חוזרת מייד למצב קרב. החבורה שלנו גדולה מעט מזו של ג'ונה, אבל לא בהרבה.

מה לעזאזל? איך זה שהכוחות בקרב הזה כמעט שווים? רוב החבורים בזירה עדיין מחכים, אני מבחינה. אולי ממתינים לראות את תוצאות הקרב לפני שיבחרו צדדים. אני מעקמת שפתיים.

מתח מוכר עומד באוויר, אותו רחש מבחיל של אנרגיה שמשתרר לפני מרחץ דמים. ממקום יושבי על גבה של אנאסה, אני רואה שגם המשרתים של הטירה קלטו זאת. מבטיהם מתרוצצים בין שני הפלגים הניצים של החבורים. הם יודעים מה עומד לקרות עכשיו.

הם ממהירים לנוס חזרה לטירה, לברוח מהזוועה המתבשלת. כוחותיו של ג'ונה נותנים להם לעבור ביציאות בלי בעיה. יופי. אף אחד לא צריך להיות עד לטירוף הזה.

הרוכבים מסטרטגוס והחבורים הנאמנים האחרים מתגודדים

סביבי. אני מחפשת במבטי את סטארק וקראטוס. הם כמעט הדביקו את האישה מקריפטוס, אבל היא עדיין מובילה ביתרון ניכר מהם ומתקדמת במהירות ליציאה שתחת שליטת אנשיו של ג'ונה. סטארק מתקדם היישר אל קווי האויב. "אל תדאגי להם," פוקדת עליי אנאסה. "הם עושים את זה מאז היית גורה. חרב הנף!"

גל התוקפים הראשון מגיע אלינו, כמה מהם חמושים בחניתות ארוכות שכנראה הביאו איתם, צופים פני עתיד. בני זונות. אנחנו מגמישים קצת את המבנה כדי שכלי הנשק האכזריים לא ישפרו את הזאבים שלנו.

אנאסה מסתערת ונוגסת בשיניה באחת החניתות, משגרת שבבים לכל עבר בטלטול חוטם. הרוכב מספיק נבון לעזוב אותה אבל שולף את חרבו. לא נראה לי.

אני מניפה לעברו את להב הבלהות. מתכת מכה במתכת, ואני מתקדמת בחירוק שיניים, הודפת אותו סנטימטר אחר סנטימטר. ואז אנאסה סוגרת לסתות, תולשת בשיניה באכזריות פיסת פרווה. חור נפער במקום בו הייתה אוזנו השמאלית של הזאב שלו. דם ניגר עלינו ועל הקרקע מהפצע הפעור והפועם. סיפוק מרושע עובר בגופה של אנאסה.

הרוכב מאבד שליטה בחרבו כשהכאב של זאב הבלהות שלו מכה בו. אני פוגעת מתחת למגן שלו, מבקיעה חתך ארוך בצד גופו. הוא צורח בכאב ונופל לאחור, אבל זאב אחר ורוכבו תופסים מייד את מקומו.

איזבל מופיעה לציד, ואנחנו מסתערות על הצמד ביחד. החרבות שלנו מבהיקות באור כשאנחנו מתמרנות לעברו בניסיון להנחית מהלומה. הרוכב הוא בן דיימוס המוכר לי מהמבחנים, וצעיר ממני. הוא מניף יד לשגר לעברנו מטח של כוח דיימוס. איזבל והזאבה שלה, אַסְטִי, סוטות הצידה וחומקות מרוב המכה.

המכה פוגעת בי ובאנאסה חזיתית כמו קיר לבנים, בעוצמה שלא אמורה להיות אפשרית.

אבל משום מה הגל גם ניתז לאחור, כאילו הכוח השתבר בעוצמה
זהה חזרה לעבר המשגר. הוא מפיל את הצעיר מדיימוס מזאבו, והוא
נותר מפרפר על האדמה.

"מה זה היה?" אני שואלת את הזאבה שלי, נאבקת להישאר על
גבה למרות שרידי הדואבים. בחיים לא ראיתי כוח משתבש ככה.
אבל אין לנו זמן לדון בזה.

רוכב נוסף מדיימוס חג לעברנו במהירות. הוא כמעט מצליח
להפיל את איזבל ממקומה עם הפגיון שלו. ואז הוא מזנק – על הזאבה
של איזבל מאחוריה.

אני מחפשת גישה. אנאסה מקרבת אותנו עד שאנחנו ממש ליד
איזבל ואסטיו – והתוקף מדיימוס. אני נשענת לפני, אבל הוא קרוב
אליי באופן שלא מאפשר לי להנחית את החרב בלי לפגוע באיז. הוא
כורך יד סביב גרונו והיא לא מצליחה להיעזר בחרב שלה ממרחק כזה.
בעודה משוועת לאוויר היא שולפת בתנועה מיומנת פגיון מנרן
על ירכה ותוקעת אותו ברגלו.

הוא צורח ונוטה הצידה. משקלו מפיל את שניהם לקרקע.
אני יורדת בקפיצה מאנאסה לצידם ודוקרת בעוצמה את הבחור.
מזרקה של דם פורצת מצווארו, ורוח הקרב נוטשת את הזאב שלו.
הם קורסים בזמן שהחיים ניגרים משניהם. אנאסה נוהמת בהנאה
מהפעולה שלי, אבל אני מתקשה להזדהות איתה כשאני רואה את
היצור היפהפה נכנע ככה. איזה בזבוז.

אסטיו מרכינה ראש בנהמה ותולשת את גרונו של זאב הבלהות,
חוטמה הכסוף־לבן ספוג דם.

אני מסתובבת בנשימה כבדה לצפות את המתקפה הבאה, אבל
נבה וטומיסון ושאר החבורים מסטרטגוס הצליחו להרחיק מאיתנו את
עיקר ההתכתשות.

"תודה," מחרחרת איזבל ומשפשפת את צווארה החכול לפני שהיא
עולה שוב על הזאבה שלה.

"היית חותכת אותו לחתיכות בתוך שתי דקות," אני משיבה בחיוך
קפוץ, משתדלת לא להראות כמה ערער אותי לראות את איז במצב
כל כך פגיע.

מוגנת לרגע מהקרב, אני מקבלת הצצה זריזה על הלחימה שניטשת ברחבי הזירה. מתהפכת לי הבטן. זה כל כך לא בסדר. זה הרגע שלנו להתאחד, ובמקום זה אנחנו קורעים זה את זה לגזרים. מבטי נתקל בלהב הבלהות שבידי. המלך סיריל נעזר בו כדי לשלוט בנו. לשלוט בזאבים. ראיתי אותו עושה את זה, ראיתי אותו יוצר אלימות בתנועה קלה. אני תוהה...

"כן," דוחקת בי אנאסה לצידי. "חפי עליי בעוד דקה," אני מורה לאיזבל, לא מחכה לשמוע את תגובתה.

במיוזג מטריד מעט של עבר והווה אני מניפה את להב הבלהות מעל ראשי, ממש כמו שראיתי את המלך המת עושה בכל אחד מהמבחנים שלנו. לא רציתי להגיע לזה, הרי קודם חשבתי כמה ראויים האנשים שלנו לרצון חופשי והיכולת לקבל החלטות בשביל עצמם. אבל אסור לנו לפנות זה כנגד זה.

אני נושמת עמוק ובעזרת שתי ידיים נועצת אותה בעפר תחתיי. "הפסיון מיידי. הניחו את נשקיכם." הצעקה בתוך ראשי מהדהדת ומתעצמת לאורך החיבור, בעוצמה שמתגברת ומכפילה את עצמה עד שמצלצלות לי האוזניים.

הזירה כמו קופאת במקומה וכל הקולות נאלמים. אני מרגישה במשקלם של מאות מוחות זאביים בזמן שהקסם העתיק מתחיל לפעול את פעולתו.

זה עובד. תודה לאלה. הזאבים יעצרו את רוכביהם וישמעו לקריאה.

אנחנו נעבור את זה – ביחד, כחבורים. ואז הצמיד על מפרק כף ידי מתלהט ומתחיל לצרוב. אכן האודם האדומה כדם רוחשת צללים שחורים. פתאום אני יודעת. אני פשוט יודעת.

הקסם ששימש לכבילת זאבי הבלהות בעזרת החרב הזאת בעבר – אותו הקסם שקושר את כולנו יחדיו – הושחת כולו. טומא. חולל. אני מרגישה בזה כמו חולי האורב בשיפולי תודעתי. מתהפכת לי הבטן.

הכוחות שלי אינם שייכים לי: הוא עקר פיסה מהם. ועשה זאת בעזרת קסם הדם הערמומי שלו.

ניביו האכזריים של הסיפון שמלך בממלכה הזאת בעבר עדיין נעוצים בה עמוק.

זה לא יספיק.

ברגע שאני חושבת את זה, החום מהצמיד מטפס במעלה ידי ומבעד לאצבעות...

לתוך החרב עצמה.

פסים של אודם נחרצים לאורך להב הבלהות.

בצליל צורמני מהדהד החרב מתנפצת לאלף רסיסים כסופים בוחקים.

לא.

אני מביטה בשברים בזעזוע.

החרב... אותו חפץ עתיק ומופלא שעזר לחבר בין בני האנוש לזאבי הבלהות, שאפשר שליטה... היה ואיננו עוד.

"זווי, מרין", מדרבנת אותי אנאסה, וכאילו הזמן עצמו האט, המראות סביבי מתחברים ומתגבשים.

לוחמי דיימוס סוגרים עלינו.

שברי להב הבלהות מוטלים סביבי, קהים וחסרי תועלת בעפר.

אסטריו מתרוממת על רגליה האחוריות כדי לכתר בטפרים חדים כתער את פניו של לוחם חבור המסתער רגלית. הוא נופל לאחור כשפניו עיסה מדממת.

אצבעותי עדיין לופתות בחוזקה את ניצב להב הבלהות, אבל הנשק חסר תועלת, מסתיים כעת בגדם ברזל קצר שאורכו סנטימטרים ספורים מעל מגן היד.

שאגת כאב בוקעת מגרוני. הכול באשמתו.

אני מזנקת על גבה של אנאסה, ומרגישה שמחשבותי מצטללות כשאני משיבה את הניצב לנדנו. זכרו של נחשול הכוח שהעניק לי הכתר צורב בי.

אם אנחנו רוצים סיכוי כלשהו לנצח בזה, אני זקוקה לכתר.

"בואי נזוז", אני אומרת לאנאסה, והיא לא צריכה לשאול – היא מזנקת לעבר סטארק וקראטוס והמנוולת ההיא מקריפטוס. האלפא של דיימוס והזאב שלו נמצאים בצידה השני של הזירה, ניצבים במרכז מעגל זאבים והודפים אותם לכרם. התנועות שלו מהירות כל כך שקשה לעקוב אחריהן. הוא הורף ונועץ, מצליח איכשהו לגרום לחמישה תוקפים חבורים וזאביהם להילחם כל עוד נפשם בם. הקרב ביניהם חוסם את דרכה של האישה מקריפטוס אל היציאה. אני קולטת את דמותה המרצדת מנסה להיטמע בצללים, אוחת חזק בפרס שלה: הכתר שלי. הסמל לסמכותי בדין. כעס שוצף בי, ואני שוב מנסה לדלות את קסם הצללים שזרם בחופשיות כזאת בעורקיי קודם. אבל הקסם חלקלק וחמקמק, ובורח מאחזיתי. אני פולטת צעקת תסכול. אנחנו כמעט מגיעים לסטארק כשאנאסה בולמת פתאום ממרוצתה ונעצרת בבת אחת. "מה –" אני מתחילה לומר, ואז רואה את ג'ונה וחבורתו מתייצבים בדרכי. "קללת האלה עליך, ג'ונה", אני מפטירה, ושולפת זוג סכיני הטלה, מקפידה לכוון היטב. זה שנועד לצווארו של ג'ונה נתקל בחומת קסם דיימוס שלו. הפגיון נופל לרצפה חסר תועלת כשאנאסה ואני נחבטות בהתנגדותו האלימה של הקסם. אני מנסה להדוף אותו, להסיט את הכוח הצידה, אבל לא קורה כלום. אני מצקצקת בלשוני בתסכול. מה קורה כאן? סטארק ניסה להשתמש בכוחות דיימוס שלו נגד קיליאן בלילה ההוא, וקיליאן הצליח להדוף אותם. הוא אמר שזה משום שהכוחות של דיימוס הושאלו מאלו שלי. אז איך ג'ונה מסוגל לתקוף אותי בעזרתם? ולמה הכוח שלו כזה חזק? האם זה משום שאני לא חובשת את הכתר שלי, שהקסם שלי נראה... מוחלש?

זעם מתעצם בי, ועדיין, אני לא מקבלת שום דבר מהצללים. הם דווקא היו יכולים ממש לעזור עכשיו.

אני מטילה את הפגיון השני והפעם הוא פוגע, ננעץ בקול מציצה לח ומחליא בין צלעותיה של האישה שלשמאלו של ג'ונה. היא נופלת מהזאב שלה ונרמסת על ידי הרוכב מאחוריה, צעקותיה מרות ומיוסרות.

גאוה פראית מציפה אותי מכיוון אנאסה, אבל אני מתעלמת – כל כך חבל על הבזבז הזה.

ג'ונה מאט, מציץ לאחור על חברתו שנפלה, ואז מסתער עליי שוב בעיניים רושפות.

"אני מת כבר לשבור את מפרקתך העלובה," הוא מטיח. אני צוחקת ושולפת פגיון נוסף. "אתה מוזמן לנסות." אני מתעלמת מהרעד בשרירי, מהתשישות הגוברת. ג'ונה מוקף בשלושה חבורים נוספים שמתפרשים סביבו, סוגרים עליי מכל עבר. "אנחנו צריכים לגמור עם זה," אני חושבת אל אנאסה בתקיפות, והיא מייללת בתגובה.

"תחזיקי מעמד, מרין," יש נימה של ייאוש בקולה של איזבל. אני רואה לרגע את מצבה בעיני רוחי – עדיין הודפת חבורה אחרת. גם אם יהיה לי מזל, יעברו עדיין כמה דקות עד שתוכל לחפות עליי.

האיש לימינו של ג'ונה מסתער קדימה, הזאב שלו מנסה לנשוך את צידה של אנאסה בזמן שהוא מטיח את חרבו. אני בקושי מספיקה לחסום אותו, וסיבוב מיומן מצד אנאסה מרחיק אותנו משם ומציל את זרועותיי העייפות שעוד רגע אומרות נואש.

ואז היא מזנקת הצידה, ואני רוכנת נמוך כדי לא ליפול. חץ חולף במשב אוויר ישירות מאחוריי, קרוב כל כך שזנבו מתחכך בשערי.

אנאסה חותכת שמאלה ומסתובבת, נותנת לי שנייה להתאושש לפני שאנחנו חוזרות לקרב. אני מגייסת את כל כוחותיי, מנסה שוב לזמן את קסם הצללים החדש שלי, אבל הפעם כלום לא מגיע, אפילו לא זרזיף. קול מחיאה רם מושך את תשומת לב כולם לעבר הקרב של סטארק. רק שהוא... לא שם. או שאני לא יכולה לראות אותו. אני נשטפת גל של בהלה.

עגנת אבק מתפוצצת במקום בו עמד לאחרונה. רסיסים מתפזרים לכל עבר בזירה ויורדים מטה עלינו כמו גשם, מעלים דמעות בעיניי.

באוזניים מצלצלות אני מצמצמת עיניים בניסיון לראות מבעד לעננה. בבקשה תהיה שם, בבקשה, בבקשה...

ואז העננה מתפזרת ונשימתי נעתקת. בעזרת כוחות דיימוס שלו סטארק הצליח איכשהו למוטט את הפתח המקושת ולהפיל אותו על ראשי יריביו הנותרים. בקושי ניתן לראות אותם מתחת להריסות. ידעתי שהוא חזק, אבל זה...?

הלחימה נעצרה לרגע ברחבי הזירה וכולם לוטשים מבטים המומים במחזה.

עורו השחום מעט של סטארק נראה חיוור ממאמץ הפעלת הכוח הרב, אבל הוא כבר שוב בתנועה, רודף אחרי האישה מקריפטוס. היא גלויה לעין לגמרי עכשיו, אחרי שאיבדה שליטה בקסם שלה מרוב בהלה.

תוך שתי נשימות הוא כבר חותך אותה, וגופה השבור פוגע בקרקע בחבטה לחה. סטארק מדרבן את קראטוס בעקבותיה ולוקח את כתר הזאב האחוז עדיין בידה.

"מרין!" הוא קורא, ואני מרימה את הפגיון כדי שידע למצוא אותי. "תפסי!"

הוא משגר את הכתר בסחרור לאוויר, אבן האופל במרכזו בוהקת לקראתי כשהוא מרחף אליי.

אנאסה ואני מזנקות, גופה מתמתח עוד ועוד. לרגע חולפת בי תחושת דו"ה וו מבלבלת, שמחזירה אותי אל מבחני הקול וקפיצת האָמון הראשונה שלנו ביחד. איזו דרך ארוכה עשינו.

אני שולחת את ידי הפנויה וקוטפת את הכתר מהאוויר, מניחה אותו על ראשי בלי לחשוב.

קסם מפלח את גופי ביעף ומביא איתו אפלולית. הראייה שלי מיטשטשת לרגע.

העולם מאבד צבעוניות, כתמי דם משחירים.

מכל עבר סביבי ניעורים צללים.

הזירה מחשיכה כאילו סערה חולפת ממעל. כל צל כחלל רחב הידיים מתחיל להתמתח ולהתעוות, לנסות להגיע אליי. הם נעים

לקראתי בדרכים מוזרות, זוחלים לתוכי, נכרכים במעלה זרועותיי וסביבן כמו קיסוס.

"היזהרי," מפצירה בי אנאסה. "הכוח הזה – את לא יודעת לשלוט בו. את לא יודעת היכן הוא מתחיל והיכן הוא נגמר." מצולות החשכה בתוכי בלתי נדלות. אני מרגישה בזה.

או יכלו להיות, אם היה לי אומץ באמת לקבל את זה. אבל כרגע... כרגע אני יודעת בדיוק איפה זה נגמר. יש נקודה מסוימת בה הקסם שלי חנוק ומושתק תחת השפעתו של קיליאן. ובכל זאת, מה שיש לי גישה אליו עדיין עולה על כל מה שיכולתי להעלות בדמיוני.

אני מושיטה יד אפופת צללים ובוהה בה רגע מרותקת. משהו פועם בחזי, כאילו הקסם מפציר בי להשתמש בו, לתפוס אותו ולשחררו לחופשי.

"זהירות!" צועק מישו, ואני מספיקה לראות שלושה מחבריו של ג'ונה מסתערים לעברי.

"השתמשי בכוח שלך, מרין!" שואג סטארק. כעס מבעבע בקרבי, ולראשונה מאז נלקח ממני הכתר, הצללים מגיבים.

אני מרימה ידיים מגוננות מתוך אינסטינקט. מספיק, אני חושבת. מספיק, אני מצווה.

כוח פורץ מתוך כפות ידיי – גל צל עצום ודוהר. הגל משתבר מעל שני הרוכבים שמולי ומתפשט החוצה בקשתות שהולכות ומתפזרות, מגיעות אל בני בריתו הנוספים של ג'ונה ברחבי הזירה. זה מזכיר לי בהתחלה את הפיצוצים של דיימוס, של אוויר שהופך מוצק, אבל בקנה מידה הרבה יותר גדול וגם נראה לעין.

אני מתענגת על זה. האפלה שבתוכי צפה כעת ועולה בפראות אל פני השטח.

עצרו אותם, אני פוקדת שוב על הצללים. הם נעים לפי הוראותיי אבל מכוח רצונם שלהם – מתוכי, אבל איכשהו גם מחוצה לי. הצללים מתלפפים סביב הזאבים ורוכביהם. גופיהם מתחילים להתעוות ולהתרומם באוויר.

צרחות מהדהדות ברחבי הזירה, ואני ניעורה משרעפי שביעות הרצון שלי.

לא. זאת לא אני. אני צריכה לעצור את זה –

לחץ חונק נבנה בחזי כשהצללים הולכים ומתהדקים סביב כולם. סביב צוואריהם. הצללים חומקים לתוך פיותיהם, מחניקים את זעקותיהם לרחמים.

מספיק, מספיק, מספיק!

ואז קול פקיעה רם ומהדהד.

הרוכבים וזאביהם נופלים אל רצפת הזירה, מתים. לא רק השלושה שהסתערו עליי – רבים נוספים מהצר שלהם.

לפחות תריסר. מתים.

הצללים נסוגים ואני מתחילה לקלוט את המציאות הופכת הקרביים. אני מרגישה שעוד רגע אקיא.

ידיי האוחזות בפרוותה של אנאסה מתחילות לרעוד מחלחלה – חלחלה ממה שאני עוללתי.

הס מושלך בזירה. הקרבות פוסקים וכולם בוהים בהלם בשרידיהם הרצוצים של הזאבים ורוכביהם. אני בוהה בגופות כאילו בציפייה שיקומו שוב על רגליהם. גפיהם המעוקמות משוות להם מראה זעיר ופגיע על רקע מרחבי הזירה.

האפלה עדיין מתפתלת סביב זרועותיי, צוננת למגע על עורי, תזכורת פיזית למה שאני מסוגלת לעשות.

הרגתי את כל החבורים האלה. בהינף יד.

הם אולי לא היו מוכנים לקבל אותי כמלכתם, אבל נמנו על האנשים שלי.

"ראו מה היא!" מפר קולו של ג'ונה את הדממה.

אני נרתעת בבהלה. מכל מי שהרגתי, איך זה שהוא שרד? אנאסה נוהמת תחתי.

הוא מגיף אצבע לעברי בנשימה כבדה. "זה מה שקיליאן הזהיר אותנו מפניו – רוע בלתי נשלט שיחסל את כולנו!"

ג'ונה מסובב את הזאב שלו לכיוון היציאה מהזירה. חסידי הנתרים נסים עימו.

כמה מהאנשים בצד שלי פוצחים במרדף, אבל המחשבה על אלימות נוספת עושה לי רע. אני משדרת ברשת החיבורים הוראה להניח להם.

לא ככה רציתי לשכנע אנשים לחבור אליי, לתת בי את אמונם כמנהיגה.

לא בעזרת אלימות ופחד.

הצללים מתחילים לסגת, חומקים חזרה למקומם. ההלם הקפוא שמציף את גופי מצנן את חמת הזעם שגרמה להם לצאת.

דרך החיבור בינינו אנאסה משדרת אנרגיה מרגיעה. המיה רכה אופפת לאיטה את עצביי המרוטים ומפייסת אותם. כולם מסתכלים עליי, אסור שיראו אותי קורסת.

סטארק וקראטוס מתייצבים לצידו. קראטוס נוגע בחוטמו באנאסה בעדינות ואז מזדקק למלוא קומתו המאיימת.

"פילקס, עזרו להזיז את גופות הזאבים," פוקד סטארק. מבטי מתעכב על האנשים שהרגתי.

אני מזהה את הצעירה הקרובה אליי. היא נהגה לקלוע את שערה הזהוב בצמה מפותלת.

"מרין," דוחקת בי אנאסה. "שתפי פעולה עם סטארק. הם מחכים לפקודתך."

"נכון." אני בולעת רוק במאמץ.

"אני נשבעת שג'ונה וחסידיו עוד ישלמו על הבגידה," אני אומרת,

קולי מביע עוצמה שאני לא באמת מרגישה.

לידה שרוע גבר עם עיניים כחולות מרשימות שעכשיו בוהות סומות נכחן.

"מה עוד?" הראש שלי ריק.

"הם עמדו לקבל פקודות ראשונות כחבורים," מדרבנת אותי אנאסה.

אני משתעלת כפה יבש כמו חול. "בינתיים, אנחנו עדיין צריכים למלא את חובתנו לשאר המדינה. אתם תקבלו הוראות לגבי הצבה בחזית מחר, אחרי... אחרי שאיוועץ במנהיגות הצבאית."

אני צופה בקהות חושים בחבורים קדים, וסבה על גבה של אנאסה

לצאת מהזירה. הם מקשיבים לי, נכון, והם השתחוו, אבל אני מרגישה בפחד שלהם דרך קשרי החבורים.
פחד מפניי.

מהכוח ההרסני שפרץ מעורקיי.

אנאסה ואני חומקות החוצה מהזירה תחת מבטי כולם. אני שומרת על ראש זקוף, אבל ברגע שאני יודעת שלא יכולים לראות אותי, ראייתי מיטשטשת ואני נותנת לדמעות לפרוץ. אין לי מושג לאן היא לוקחת אותנו וגם לא אכפת לי – אני רק רוצה להסתלק משם.
מכל האנשים האלה שאכזבתי והפחדתי.

"אסור לך להיות לבד", מזהירה אותי אנאסה. "לא כשיש אנשים שמבקשים את הכתר שלך, ובטח לא במצבך הנוכחי."

אני נבהלת לגלות שהיא לקחה אותי אל לשכתו של סטארק. אני יורדת מגבה ונכנסת. זה מקום טוב להתפרק בו כמו כל מקום אחר.
רק אחרי שאנחנו בפנים והדלת נסגרת אחרינו, אני מרשה לעצמי לקרוס באמת.

אני צונחת על ברכיי, כפות רגליי הולמות על הרצפה הקרה. הכתר נשמט מראשי ונופל על האבן. מה שקרה עכשיו, מה שעשיתי, נוחת עליי פתאום במלוא כובדו.

הרגתי תריסר אנשים בלי לגעת בהם כלל. עם כוח מוזר שאני לא מבינה.

האם אני הופכת להיות בדיוק מה שקיליאן האשים אותי בו? מסוכנת, לא יציבה, מישהי שאין לתת בה אמוץ?
אני לא מסוגלת להפסיק לבכות. הבכי נמשך ונמשך, וככל שהוא מתארך הוא מתגבר יותר ויותר.

כל נשימה כאובה ומאומצת שאני מצליחה לשאוף נפלטת מריאותיי ביבבות שנשמעות כמו צרחות. אני מודעת במעורפל לכך שאני מאבדת יותר אוויר ממה שאני מכניסה, וזה יחנוק אותי בסופו של דבר.

אנאסה מנסה לעזור. הדאגה העיקשת שלה נוגעת בי במעורפל, היא מנסה לנחם אותי שוב. כשהיא תוקעת בי את חוטמה, אני מתפתה לרגע להיאחז בה ולתת להמיה השקטה שלה להרגיע אותי.

אבל אז הזוועה צפה ועולה בי שוב. אני טמאה מכדי לבקש נחמה בכלל. אני לא ראויה לזה.

השינוי של סילה. הבגידה של קיליאן. החיים שקיפדתי עכשיו. כל הדברים הללו הם כישלונות שלי. הם כאב שהייתי יכולה למנוע אם רק הייתי טובה יותר.

המערבולת שואבת אותי מטה אל חשכת המצולות ואני מרחיקה מעליי את אנאסה. בכוח.

היא נוהמת ודאגתה מתגברת. אני מנסה להתעלם ממנה, לא מעוניינת בה.

הסערה הולכת ונבנית בי ואני הולמת באגרופי, מפרקי אצבעותיי נחבטים ברצפת האבן. הכאב הפיזי משתלט מייד על חושיי וגובר על הפאניקה.

מקל עליי.

אני מכה שוב, בכוונה חזק יותר הפעם. העור נפצע.

שוב, ואני מותירה טביעה מדממת על הרצפה.

הכאב מפנה מקום בראש שלי, משחרר אותי מהמחשבות שנדחפו לתוכי מבחוץ. הוא מעגן אותי, מקרקע אותי חזרה בתוך עצמי, בתוך הגוף שלי, בתוך הרגע הזה – משרה חדות מסוימת.

זו תחושה איומה, אבל פחות איומה מייסורי המחשבה המתפתלים שלי קודם.

אני מכה שוב ושוב עד שכל מה שנשאר זה רק אני והכאב.

הוא בולע אותי כליל עד שאני אפילו לא שומעת את הדלת נפתחת בעוצמה.

4

סטארק

טוב, זה היה חתיכת אסון מחורבן.

שקט משתרר בזירה אחרי צאתה של מריין, אנשים בוהים בה בהסתלקה בשתיקה המומה. אני נותן להם לבהות דקה או שתיים.

ואז נמאס לי להסתכל על הפרצופים הסתומים והמבולבלים שלהם. הם לא הבינו את ההוראות שקיבלו?

"שמעתם את המלכה שלכם," אני פוקד בקול רם, שנישא לעבר הקהל ממקום שבתי על גבו של קראטוס. "פילקס, קחו את הזאבים המתים. דיימוס, עזרו למשרתים עם הגופות. כל מי שסיים לאחרונה את המבחנים עדיין עתיד להישלח מפה מחר, אז סטרטגוס וקריפטוס, לכו להתכונן. אם אינכם בוגרים טריים –"

אני סורק במבט את הקהל, מבחין בכמה חבורים מבוגרים יותר שבאו לכבוד הטקסים ויוצר איתם קשר עין.

"עופו מפה לכל הרוחות. מדריכי החבורים, אליי."

אנשים מזנקים על הזאבים שלהם ומתחילים לזוז. ומבעד להמולה מגיעים שלושת המדריכים שפיקחו על המבחנים יחד איתי ועם אלדריך: אלינור גרדינר, גמא מפילקס. סמסון וייט, גמא מקריפטוס, ודייגן פראק, גמא מסטרטגוס.

סמסון מגיע ראשון אליי ואל קראטוס, רכוב על הזאב האפור המנומר שלו. דייגן ואלינור ממש מאחוריו.

"חתיכת סיום למבחנים השנה." הוא זוקף אליי בקור רוח גבה

בהירה. כמה קריפטוס מצידו. אף פעם לא חיבבתי במיוחד את המנוול הערמומי.

"אתם צריכים לשמור על משמעת בלהקות שלכם," אני אומר לשלושתם בנהמה חרישית. "כל מה שהיא הראתה לכם היה אמיתי." "אני מאמין," אומר דייגן מייד. "אלפא מרין היא הרבה דברים, אבל לא שקרנית."

"המלכה מרין," אני מתקן אותו בחריפות.

שפתייה של אלינור חשוקות לפס דק והיא בוחנת את הזירה. "אלפא סטארק, אני מאמינה לך – ולמלכה מרין – אבל..." היא משתתקת באנחה, ואז מציצה אליי בחשש מה. "אני מדברת במלוא הכבוד, אבל איך בדיוק אתה מצפה מאיתנו לשמור על משמעת בלהקות?" "היא חוששת. היא רק גמא, ואפילו אתה ואני לא הצלחנו לשלוט בדיומוס," מתערב קראטוס. הוא חושף שיניים, ואלינור נרתעת קלות, אבל אני יודע שכעסו לא מופנה אליה.

הוא רותח על חברי הלהקה שהעזו להמרות את פינו. בעבר, גם כשהיה אדם שלא ראיתי עימו עין בעין, קראטוס תמיד הצליח להכניע את הזאב שלו. זה חלק מהכוח שיש לנו בתור צמד אלפא. או לפחות היה אמור להיות לנו.

"מה זה היה, קראטוס?" אני שואל אותו, חמת זעם נקמנית בוערת בעורקיי. "כשנתפוס את בני הזונות האלה – וזה יקרה – אני אתן לך לטרוף את הרוכבים אט־אט."

קראטוס מנענע בראשו הזאבי המגודל. "אני לא יודע. אף אחד לא אמור להיות מסוגל להתנגד לאלפא שלו. אולי זה מפני שהסיפון זיהם את קווי התקשורת, או שאולי זה קשור איכשהו ללהב הבלהות..."

זה בהחלט היה מטריד לראות את הנשק רב־העוצמה מתנפץ כמו זכוכית.

אבל עוד לפני שהפכתי להיות אלפא, אף זאב מעולם לא המרה את פיו של קראטוס. הם יודעים לציית לפקודות שלו. הוא היה חזק מדי – תמיד הכי גדול, הכי אכזר. העובדה שיש זאבים שמוכנים להמרות את פיו מדאיגה.

"עשו כמיטב יכולתכם," אני אומר לאלינור. "שידעו שאם הם לא מצייתים להוראותיכם, יהיה להם עניין איתי."

קראטוס משמיע נהמה, וזאבי שלושת המדריכים האחרים נרתעים לאחר. מכל פינות הזירה, הבוגרים הטריים מפנים אלינו מבטים מפוחדים.

יופי. כנראה לא הכניסו בהם מספיק פחד בארבעת החודשים האחרונים.

בזמן ששלושת המדריכים האחרים מסתובבים לפקח על הלהקות שלהם, קראטוס משתק תחתיו, אוזניו משוכות לאחור.

"מרין לא בסדר," הוא אומר. "אנאסה לקחה אותה ללשכה שלך."
שיט.

"תראה לי."

ביקשתי מקראטוס שיקים חומה מאז אנאסה חברה אליה. העובדה שלקראטוס היה זיווג מעולם לא הפריעה לי בעבר. הגעגועים שלו והתשוקה שלו כלפיה היו מגיעים אליי, אבל תמיד נותרו שלו בלבד. עד שאנאסה בחרה במרין.

לפני זה, יכולתי להתרשם מרחוק מהניצוץ הנחוש בעיני הדבש שלה. יכולתי להתפעל מקימור ירכיה, אך לזכור בו בזמן שאני לא סובל אותה. היה לי קל יותר לעמעם את המשיכה הטורדנית אליה כשהזכרתי לעצמי שהחיים שלי קשורים בשלה והיא מתנהגת כמו סתומה.

היום הראשון היה פשוט סיוט.

לקראטוס לא היה מגן. העפלנו לראש הפסגה, וברגע שראיתי את מרין עומדת ליד אנאסה ושערה הלבין לגוון הצהור-כסוף, משהו חיייתי השתלח בתוכי.

התחשק לי לזרוק אותה על כתפי ולשאת אותה במורד ההר במו ידיי.

לא – התחשק לי לחפש מערה קרובה ולקרוע מעליה את הבגדים בשיניי, ללמד אותה איך אפשר להתחמם בקור במגע של עור בעור. קראטוס נאלץ להסתובב כדי שאוכל להתפלש בשלג, להקפיא את

התשוקה הפועמת והמוטרפת שהשתלטה על כל מחשבותיי. זה כאב, כאב שלא ידע גבול.

היה לה מאהב. והיא שנאה אותי. וגם אני שנאתי אותה – חוסר המשמעת והבלגן שלה הוציאו אותי מדעתי. עד היום. קראטוס ריחם עליי והקים חומה על החיבור בין בת זוגו למרין.

והחומה עדיין קיימת. הרגשות היותר עזים שלה עדיין חדרו מדי פעם, אבל בדרך כלל הצלחתי לשמור על המחשבות שלי לעצמי.

ועדיין, הייתי מודע היטב כל הזמן שה... רגש הזה... נמצא במרחק מחיצה דקה ממני.

בהחלט עזר שרוב הזמן רק רציתי להרוג אותה.

ועכשיו שיברון הלב שלה מציף אותי, עוצמתי כל כך שאני כמעט מתקפל מעל קראטוס – מעוצמת הצביטה בבטני ובחזי.

ובעקבותיה כאב גופני. פרצי סבל שנקטעים על ידי הפוגות קלות של הקלה.

ופתאום אני מבין מה היא עושה.

בשום אופן לא.

"קדימה", אני מצווה. קראטוס לא צריך שאחזור על כך. הוא יוצא בדהרה מהזירה בלי להתייחס לאנשים שעדיין מסתובבים שם, כמעט רומס בדרכו כמה חבורים.

תוך דקות ספורות אני בלשכה שלי, ובן רגע יורד מגבו הרחב של קראטוס ופותח לרווחה את הדלת. צליל חבטת דלת העץ בקיר לא מחריש את קול חבטת אגרופה של מרין ברצפת האבן.

כתר הזהב שלה – זה שנלחמנו בנחישות כזאת להשיב לידינו – מוטל על הרצפה, זנוח. היא מוקפת באגם של בד מהשמלה הרבילית שהיא לובשת.

מפרקי אצבעותיה חבולים ודם ניגר במורד זרועה כשהיא מניפה יד שוב.

תסכול חסר אונים פורץ מקרבי, ממש כמו אז בפונדק בלינספול כשראיתי את הצלקות הכסופות שנחרצו שתי וערב בירכיה. הצלקות שעשתה לעצמה.

"תפסיקי תכף ומייד", אני מתפרץ. הדחף לשמור עליה טבוע בי

כל כך עמוק – או משנים של אימונים לכך או בגלל חיבור הזיווג הארוך.

היא נושאת אליי מהרצפה עיניים דומעות ומסננת, "או שמה? תכריח אותי?"
אני בקושי מתאפק לא לנהום עליה חזרה. היא מוציאה אותי מדעתי.

אני רגיל להיות בשליטה. כשאני אומר לאנשים מה לעשות הם מקשיבים לי. והאישה האכזרית והעקשנית הזאת אולי בכירה ממני בדרגה, אבל בחיים לא אתן לזה למנוע ממני לעשות את הדבר הנכון. "כן", אני אומר ונכנס פנימה.

כשאני מתקרב אל מרין, ריחה המתוק מציף אותי בעוצמה כזאת שאני כמעט מועד. מסתובב לי הראש, ופתאום אני קולט שהחומות בינינו ירדו.

אני בקושי מצליח להחזיק את עצמי לא להתנפל עליה, לרתק אותה תחתי וללקק את הדם מפצעה.

"קראטוס", אני מסנן בשקט, עוצם עיניים מול נחשול בוער נוסף של תשוקה ורצון לגונן. "אתה הורג אותי פה."
"סליחה, סליחה." הוא נשמע קצת משועשע, ואני תוהה כמה הוא באמת מצטער. אבל הוא מציב שוב את החומה ואני יכול לחזור לנשום.

אני פוקח עיניים ונועץ שוב מבט במרין. "אני אחראי לדאוג שלא יקרה לך כלום, גם אם את גורמת את זה לעצמך."
"לך תזדיין!" היא צורחת עליי ומטיחה שוב אגרוף באבני הרצפה. משהו ביד שלה נשבר בקול.
לכל הרוחות.

שני צעדים ואני מגיע אליה. היא מעיזה להרים שוב יד, אבל אני תופס במפרק כף ידה. זרועה דקה בכף ידי, אבל יש לה כוח כשהיא מנסה להשתחרר.

"מספיק!" אני דורש שוב ומושך אותה לעמידה. היא מתנגדת לי, פיה חשוק בריכוז נעלב. היא כל כך נחושה בדעתה להכאיב לעצמה, שלא נראה לי שהיא מבינה אותי בכלל.

אני תופס חזק יותר. אם היא חייבת להכאיב למשהו, אין בעיה. "את רוצה להרביץ למשהו? להכאיב למישהו?" אני מסנן בלהט ומצמיד אותה אליי במשיכה. אני לוקח את היד שלה – לא את זו הפצועה – ומטיח אותה בחזי. "תרביצי לי. תכאיבי לי. אני אעמוד בזה."

היא פוערת פה בהלם ורוח הקרב עוזבת את גופה. כאילו סוף-סוף יצאה מתוך הראש שלה וחזרה למציאות. היא נרגעת כנגדי, ידה הרכה להפתיע עדיין לכודה תחת כף ידי הגדולה בהרבה.

הלב שלי מתחיל לבעור פתאום. היא מרגישה כמה חזק הוא פועם? אני מרפה קלות, אבל לא עוזב אותה לגמרי מחשש שתתמוטט שוב. היא נושמת ברעד, סערת הרגשות בתוכה מתחילה לשכוך סוף-סוף. אני מציץ אל ידה המדממת והפצועה ורואה שהיא מתחילה להחלים. אנאסה כנראה הפעילה את קסמיה על מרין.

אני מביט אל עיניה הצהובות-זהובות הנבונות של הזאבה. "אל תעשי את זה יותר," אני אומר בגרון חנוק מכעס. "אם היא מנסה לפגוע בעצמה. שלא תחשוב שבזכות כוחות הריפוי הקסומים שלך זה בסדר."

מרין נושפת בזלזול ומושכת לבסוף את ידה מאחיזתי, כתמי סומק פורחים במעלה לחייה.

"אני ממש כאן אם יש משהו שרצית להגיד לי," היא אומרת כשעיני הדבש שלה מצומצמות. "אתה לא צריך לתת הוראות לאנאסה כאילו אני ילדה קטנה שצריכה השגחה."

"אז אל תתנהגי כאילו זה מה שאת. גמרת לרחם על עצמך?" אני רוטן, ומבטה הזועף מתעצם. יופי. היא עושה בדיוק מה שהיא צריכה – מתרגזת שוב. האש נדלקת בה מחדש. "יש לך מדינה להנהיג."

"גמרתי," היא אומרת ומוחה את ידה המדממת בשמלתה. אני בוחן אותה רגע בתשומת לב, לוודא שהיא באמת מתכוונת לדבריה.

ואז מרין זוקפת גב וחושקת שפתיים בצורה שנראית מעט נבוכה. "מה עושים עכשיו?" היא התרככה קצת. רוח הלחימה לא עזבה אותה, אבל היא יודעת שהיא לא צריכה להפנות אותה אליי.

אני נאנח ומעביר יד בשערי. איזו שאלה טעונה. מאיפה בכלל מתחילים? "נצטרך לחשוב על ההכתרה שלך."
היא ממצמצת בבלבול.

"את לא יכולה סתם לטעון שאת מלכה," אני אומר לה בתסכול קל. "צריך להכתיר אותך."

מרין פורצת בצחוק מעט מריר. "ומי בדיוק יכתיר אותי? הוצאתי את הכתר הזה מתוך הביוב המחורבן." היא מצביעה על הכתר שנח הפוך על האבנים. "המלך שמידיו לקחתי את השלטון כבר לא בחיים יותר."

אני רוכן להרים את הכתר ומניח אותו בזהירות על השולחן לידינו, מעל ערמת ספרים.

לזה, לפחות, יש לי תשובה. סיגרید יצרה איתי קשר אתמול בלילה כשהרגישה את המהומה דרך החיבורים.

"הכוהנת הגדולה של מסדר האלה חסרת הפנים תנהל את טקס ההכתרה."

מרין פולטת גיחוך. "חשבתי שלדעתך האלה חסרת הפנים היא 'שטויות של פשוטי-עם'," היא אומרת, מזכירה לי מה אמרתי בלינספול כשפקדנו את פסלה המפורסם של האלה.

היא צודקת, אני באמת חושב ככה. אם באמת הייתה בנמצא אלה מיטיבה, למה העולם שלנו כזה מחורבן? לא, האלים היחידים שם למעלה הם מהסוג שנהנה לראות את צעצועיהם האנושיים הורגים זה את זה.

אבל אני לא יכול להאשים את מי שמקווה למשהו טוב יותר. אני מושך בכתפיי. "לא משנה מה אני חושב. צריך שההכתרה שלך תהיה לגיטימית מבחינת האנשים הפשוטים, ולאורך ההיסטוריה ניהלה ראשת המסדר כל טקס לבן מלוכה חדש. האלפא השלטת מגיעה מהחזית לכבוד ההכתרה, והיא תלווה את הכוהנת הגדולה לכאן."
מרין מקמטת מצח בתהייה. "סליחה, האלפא השלטת? אתה מתכוון לאימא שלך?"

שריר זעיר נדרך בלחי. "ברור."

קראטוס מגחך לי בראש אבל אני מתעלם ממנו.

"נצטרך לדאוג לנוכחות של בני האצולה כדי שההכתרה תהיה לגיטימית," אני ממשיך. "לא יהיה קל לשכנע אותם לבוא. לא בטוח שנצליח לגייס לצידנו את כל הנסיכויות, כך שתצטרכי להכין את עצמך לאפשרות כזאת."

למרבה המזל, סיגרד מביאה איתה מהחזית את נעמי, שאמורה לעזור. המחשבה מחממת את ליבי. כבר חודשים לא ראיתי את נעמי ולא חיבקתי אותה.

מדין מהנהנת בנוקשות. "ואני צריכה לדאוג לגבי החבורים האחרים אחרי מה שקרה בזירה? עם... ג'ונה?" חתיכת החרא המאוס הזה.

הייתי צריך לנפות אותו עוד במהלך המבחנים כשהייתה לי אפשרות. לא רואים את זה בעין יפה, כשמדריכים הורגים חבורים-טריים, אבל אם רוכב לא מתאים ללהקה, מישו צריך לעשות משהו לגבי זה. לעולם לא אסלה לעצמי על זה.

כשאחסל אותו סוף-סוף אעשה את זה לאט. קראטוס יוכל לאכול את מעיו בזמן שהיונים ינקרו את עיניו. את הזין שלו נשאיר לעכברושים.

"אני לא בטוח," אני משיב בכנות. "מה שקרה בזירה..."
 "להב הבלהות." מדין מתיישבת חזרה על הרצפה וטומנת את ראשה בכפותיה. "הוא היה בחזקתי בדיוק יום אחד עד שנשבר. עכשיו אף אחד לא יאמין בלגיטימיות שלי."

היא נושאת אליי את פניה המלוכלכות והמרובבות בדם ושיברון הלב עליהן מכאיב לי. היא מסבירה בזריזות איך קרה שהחרב נשברה, איך הרגישה שהכוח שלה משובש וחנוק.

"זה הצמיד," היא אומרת חרש. "עם קסם הדם הסיפוני שיש בו..."

הוא דופק הכול. אנשים בכלל יעשו כדבריי בלי להב הבלהות?"
 אני מושך בכתפיי. "אנחנו יודעים שלהב הבלהות היה קיים בתקופת שלטונן של מלכות סטרמפרוסט, אבל לא יודעים כיצד השתמשו בו. בכל מקרה, האנשים יישמעו להנהגתך, כי הם יקבלו את היותך השליטה האמיתית."

היא מעקמת שפתיים בספקנות, ואני לא מאשים אותה.

"הכול יסתדר כשהאלפא השלטת תגיע," אני ממשיך. "איש לא יוכל להתכחש לכוח שבידייך, ואיש לא יעז לפעול נגד סיגרד. החבורים מכבדים אותה ומפחדים ממנה יותר מדי."

"טוב." מרין מציצה מטה אל השמלה ההרוסה שלגופה. "אוף, אני חייבת להתנקות ולמצוא משהו אחר ללבוש."

אני מושיט יד באנחה לעזור לה לקום. "אני מכיר מישהי שתוכל לעזור לנו בזה."

קראטוס ואנאסה הולכים כדי לטפל בשאר הזאבים, ואני לוקח את מרין בנפתוליה הפנימיים של הטירה, עד שאנחנו מגיעים לבסוף לדלת עץ ענקית. אני נוקש עליה.

"יבוא," אומר קול אלגנטי ובא בימים.

אנחנו נכנסים ללשכה עם חלונות מעוטרים הצופים לעבר הגנים הקדמיים המושלגים. היא מעוצבת בטוב טעם אך לא בראוותנות, ובמרכז החדר ניצב שולחן עץ מעוטר פיתוחים מרהיבים. אישה מבוגרת עם שיער אפור אסוף בפקעת ומבט נבון עומדת מאחוריו.

"הוד מעלתך," אומרת האישה למרין וקדה עמוקות.

"זאת אם הבית של הטירה, אלינור ברנרד," אני מסביר למרין, ומסמן לה לשבת באחד הכיסאות המרופדים בכחול-קובלט שמול השולחן.

איש אינו יודע בוודאות מה גילה של אם הבית אלינור. היא מנהלת את הטירה מספיק זמן כדי להיות בשנות השמונים לחייה, אבל נראית בת שישים וקצת לכל היותר. אני מכיר אותה מאז הייתי ילד.

היא מעולם לא הייתה טיפוס חם, אבל תמיד מסבירת פנים. מרין נושאת מבט בתדהמה קלה. "אם הבית... של הטירה?"

אם הבית מרכינה ראש קלות. "כן. אני ממונה על העובדים והשירותים כאן."

אני מתיישב בגיחוך קל בכיסא שלידי זה של מרין ומסמן לאלינור שתשב גם היא. "זו הגדרה מאוד בסיסית למה שאת עושה. היא

אחראית על כל מה שקורה במקום הזה, מפיקוח על המשרתים בטירה ועד להקפדה שבני המלוכה והאצולה יתנהגו יפה."

"ועכשיו אני לפקודתך," היא אומרת למרין בדיפלומטיות. אלינור אולי שימשה כיד ימינם של בני ולטייר עשרות שנים, אך היא חריפה מספיק לדעת כיצד לשמור על משרתה ועל ראשה.

אני מעדכן בזריזות את אלינור בצרכיה של מרין: חדרים, בגדים, מוזמנים לטקס.

"הקדשת מחשבה למועצה שלך?" שואלת אם הבית אלינור את מרין.

מרין מנענעת בראשה. "מצטערת, אני לא בטוחה מה זה אומר." אלינור מעיפה אליי הצצה זריזה כל כך שאני מקווה שמרין לא הבחינה. באותו שבריר שנייה אילם היא העבירה מסר שאני מודע לאמת שבו: האישה הזאת אמורה להיות מלכה, ואין לה מושג לגבי התפקיד. אפילו לא לגבי הדברים הבסיסיים ביותר.

זה שהכתר קורא לך זה טוב ויפה, ונחמד גם לרכוב על זאבת הבלהות החזקה ביותר מזה מאות שנים. או שדם שושלת מלכותית זורם בעורקיך.

אבל לשלוט הלכה למעשה זה סיפור אחר לגמרי. לכולנו מצפה עבודה רבה, ובמיוחד למרין. אני ממש מקווה שהיא מוכנה ללמוד הפעם.

"מועצת הארמון הם יועציך המלכותיים," מסבירה אם הבית אלינור בנעימות, בלא שמץ שיפוטיות בקולה. "המועצה של המלך הקודם סיריל כללה אותי, את ראש מועצת סטרמפרוסט, האלפא השלטת סיגריד תריון, ועוד כמה מקרובי משפחתו." מרין מצופפת גבות בתהייה. "מה היה תפקידם של קרובי המשפחה?"

"לייעץ בנושאים הקשורים לפשוטי-העם, לחבורים, ולפקח על ארגון אירועים או טקסים חשובים בטירה."

"בסדר," אומרת מרין. היא משתתקת, וברור – לפחות לי – שהיא מקבלת עצה מאנאסה. "אשאיר אותך ואת האלפא השלטת במועצה. את ראש מועצת סטרמפרוסט... טוב, נראה לי שכדאי שאשאיר גם אותו. ניפטר מבני ולטייר, אחליף אותם ביועצים זמניים."

אם הבית אלינור משלבת ידיים על השולחן מולה. "איזו שיטה תעדיפי? עריפת ראש? כליאה? תלישת איברים על ידי זאבים?" מרין מחוויירה. "האֵלָה, לא. התכוונתי רק – להיפטר מהם כאן. שלחו אותם חזרה לנסיכות ממנה הגיעו. אני יודעת איך סיריל טיפל בדברים, אם הבית אלינור, אבל אני אחרת."

חיוך קל מתפרש על פני אם הבית. "הבנתי."

"ואם כבר מדברים על זה," ממשיכה מרין, שהשיחה עוררה אותה שוב לחיים סוף-סוף, "המשרתים. ידעי אותם שכל מי שרוצה לעזוב מוזמן לעשות זאת. הם לא מחויבים לעבוד בשביל מישהי שאינם תומכים בה או שהם חוששים מפניה. כל מי שיבחר לעזוב יקבל שכר של חודש והמלצה חמה. לא חסרים אנשים בסטרמפרוסט שישמחו לקבל את תפקידיהם, אין צורך להשאיר בכוח את מי שאינו מעוניין." דבריה משחררים משהו שהיה צבוט בחזי. אחרי מה שקרה בזירה קצת חששתי שהמלכנו עלינו עריצה חדשה.

אבל נראה שמרין באמת מבקשת להיות שליטה מסוג אחר. אם אני עתיד להתייצב לצידה של מישהי ולהציע את עצמי כנשק בשבילה, אני צריך לדעת שהיא לא תפנה אותי למטרות הלא נכונות. אני נזכר איך הניחה מרין לג'ונה ולאחרים לעזוב בעוד שליט אחר – סיריל בוודאי, אבל גם האלפא השלטת – היה דורש שיוצאו מיידית להורג. ואני נזכר כמה הזדעזעה מהמיתות להם גרמה, זעזוע עמוק כל כך שגרם לה לפגוע בעצמה.

שליטה שמתאבלת בכנות כשאנשיה נפגעים... ליבי נחמץ בכאב בחזי כשאני מביט בה עכשיו, עיני הדבש שלה בוערות בלהט נחוש, סומק במעלה לחייה.

אם יהיו לצידה אנשים שידעו לעודד את האמפתיה הזאת, אם לא תושחת על ידי הכוח בו היא מחזיקה... מה זה עשוי לעשות לקונטורנה?

"איידע אותם מייד," מגיבה אם הבית אלינור ורושמת משהו לפניה. "מצד המשרתים המעוניינים, נבחר אחת שתהיה המשרתת האישית שלך. היא והאחרים יכינו בשבילך את אגף השליט."

פניה של מרין מחוויירות. "האגף של המלך סיריל?"

אם הבית אלינור מרימה גבה אפורה. "כמובן. זה אגף המגורים המלכותי המסורתי."

"לא," אומרת מרין נחרצות. "אתגורר בצד המלכותי של הטירה אם זה משדר את המסר הנחוץ, אבל לא שם. לא עכשיו. זה מוקדם מדי."

"מה לגבי חדריה של האלפא השלטת?" אני מתערב, ואלינור מהנהנת. אני פונה אל מרין ומסביר, "לאלפא השלטת יש לשכה בצד הזה של הטירה כדי שתהיה קרובה למשפחת המלוכה." "למה שלא תיקח אותה לשם עכשיו?" מציעה אם הבית אלינור. "כבר אשלח מישהי להכין אמבטיה ובגדים."

כולנו קמים, ואם הבית אלינור חושקת שפתיים בהרהור. היא פוצה פה בכוונה לומר משהו אבל אז נמלכת ברעתה ומנידה בראשה.

"מה?" אני שואל. "זה לא הזמן לגינוני נימוס, אם הבית." היא מנידה קלות אליי בראשה ופונה אל מרין. "הוד מעלתך, אני מקווה שתקבלי את דברי ברוח הטובה בה נאמרו. נראה שיש מעט... פערים בידיעותייך לגבי תפקידי השליט וכללי הטקס." מרין פורצת בצחוק בלתי נשלט. היא נשענת לפנים, דמעות זולגות על פניה וצחקוקים בוקעים מגרונה.

אם הבית אלינור מציצה אליי בבהלה, ואני תופס בזרועה של מרין, אצבעותיי מעקצצות מהמגע בגופה.

"תתאפסי על עצמך," אני ממלמל. "הוד מעלתך." מרין מזדקפת ומוחה דמעות מפניה. "סלחי לי, אם הבית אלינור. זו הייתה הצורה הכי מנומסת שאי־פעם אמרו לי שאני סתומה שאין לה מושג, ואמרו לי את זה הרבה בחודשים האחרונים."

פניה של אלינור מאדימות. "לא התכוונתי לפגוע, באמת –" האישה האומללה. לא ידעתי שהיא מסוגלת להילחץ ככה. אבל מרין סטרמפרוסט מוציאה דברים לא צפויים מכולם, כך נראה.

מרין מניפה יד להרגיע אותה. "לא נעלבתי. זה נכון, הפערים בידיעותי גדולים כל כך שאפשר לקרוא להם תהומות. אקבל בתודה כל הנחיה שתואילי להציע לי, ואם יש לך ספרים שכדאי שאקרא בינתיים, תני לי בבקשה."

בחיוך קל על פניה ממהרת אם הבית אלינור לגשת לכוננית הספרים החולשת על קיר שלם ומוציאה משם כמה ספרים בכריכות עור. היא מושיטה למרין את ערמת הספרים, מלווה אותנו אל הדלת וסוגרת אותה היטב אחרינו.

ללא ספק שמחה מאוד ששרדה את הפגישה כשראשה עדיין על כתפיה.

בחוץ במסדרון אני מוביל את מרין בשתיקה אל חדריה של האלפא השלטת, מחווה קידה ופונה ללכת.

היא פולטת בקול חנוק, "עצור."

אני קופא אבל לא מסתובב.

"תודה לך", היא אומרת. "על הכול."

שרירי ידיי נדרכים לשמע דבריה. אני מושך את כתפיי מעט לאחור, זוקף ראש ומביט בה.

דמעות הצחוק מקודם הותירו פסים חדשים בלכלוך שעל לחייה, אבל כתפיה זקופות בגאון. היא מצמידה את הספרים אל חזה, דוחקת את גבעות שדיה מעל פתח השמלה. היא שבורה ומלכותית בעת ובעונה אחת.

גל של חום משתלח בי, דוחק ולא מרפה.

אני שוב יכול לדמיין איזו מין שליטה היא עשויה להיות. לא חוששת לעשות את מה שצריך בשביל האנשים, בכל רמה. בטוחה בעצמה והוגנת. תובעת צדק כשצריך, אבל לעולם לא אכזרית. היא תוכל להיות כל זה, ואף יותר.

ואז מחשבה מגיעה פתאום, בלי שהוזמנה: מקומה על כס המלכות. מגיע לה שיסגדו לה.

ובאותה מהירות מגיעה ההבנה שאני צריך לשמור מרחק, גם כשאני משגיח עליה מקרוב, שומר עליה. כי אני יודע מה קרה בזירה היום. היא ראתה את הכוח שלה, פחדה ממנו, בצדק, והתכוונה לוותר עליו.

עד שעודדתי אותה לאמץ לליבה את האפלה.

הדם על ידיי לא פחות מאשר על ידיה.

"דיברתי ברצינות קודם", אני אומר לה בקול צרוד שאני מקווה

שמסתיר את תשוקתי המייסרת. "בפעם הבאה שתרגישי שאת לא יכולה יותר תחפשי אותי, ונמצא דרך אחרת בשבילך לפרוק את הכאב."

ואז אני סב על עקביי ומסתלק בחיפזון במסדרון, מאוד משתדל לא לדמיין אילו דרכים לפרוק אנחנו עשויים למצוא.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן